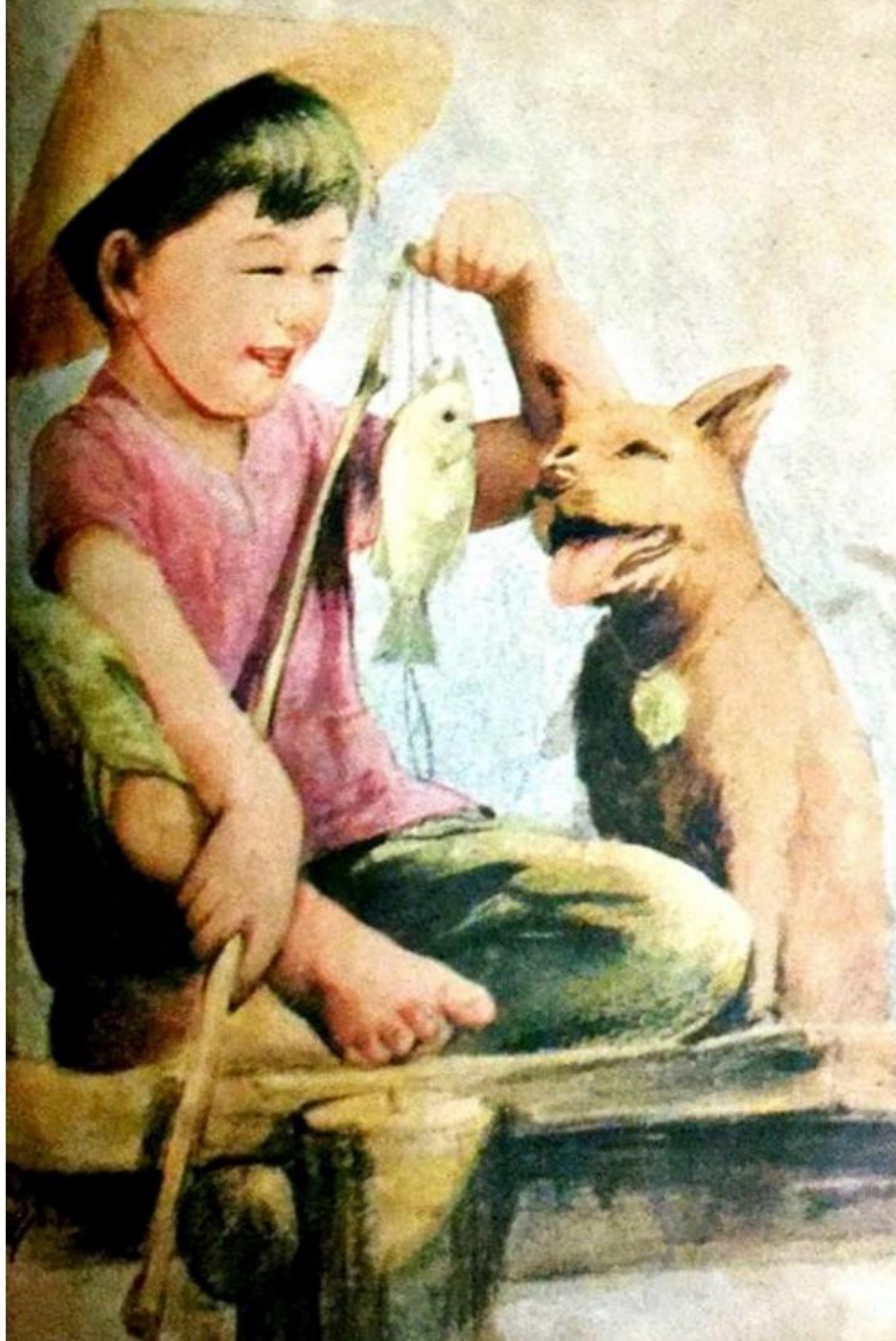

TẠP CHÍ THIẾU NHI

Tuổi Trẻ

69

Số 69

**NGÀY 15 THÁNG 5
1967**

**CHỦ NHIỆM
CHÂN-TÍN**

**THƯ-KÝ TÒA-SOẠN
TRƯỜNG-SƠN**

**QUẢN-LÝ
TRẦN-VĂN-VŨ**

Tạp-chí Thiếu-Nhi TUỔI-HOA xuất-bản ngày 1 và 15 mỗi Tháng. Tòa-soạn : 38, Kỳ-Đông, Saigon. Dây nói : 20.310. Giá mỗi số 7đ. Miền Trung và Cao Nguyên Trung phần 8đ. Công sở giá gấp đôi. Báo dài hạn : Một năm 24 số 150đ ; Miền Trung và Cao nguyên Trung Phần 185 \$. Giá ủng hộ 200 \$ trở lên. Thư từ, bài vở gửi Nguyễn-Trường-Sơn. Bưu phiếu, Chi phiếu đề tên Trần-văn-Vũ

Đọc trong số này :

Bạch kinh ngư MICHEL DẠ-LINH 3

Tiếng chuông dưới đáy biển
TRƯỜNG-SƠN 9

Ngày phát thưởng HƯƠNG-KIM LONG 16

Chuyện của Bé
THUYỀN-LƯU THỤY-GIAO 19

Tiếng nói không tên (tranh) VIVI 24

Viết cho tuổi trăng tròn Q.D. 30

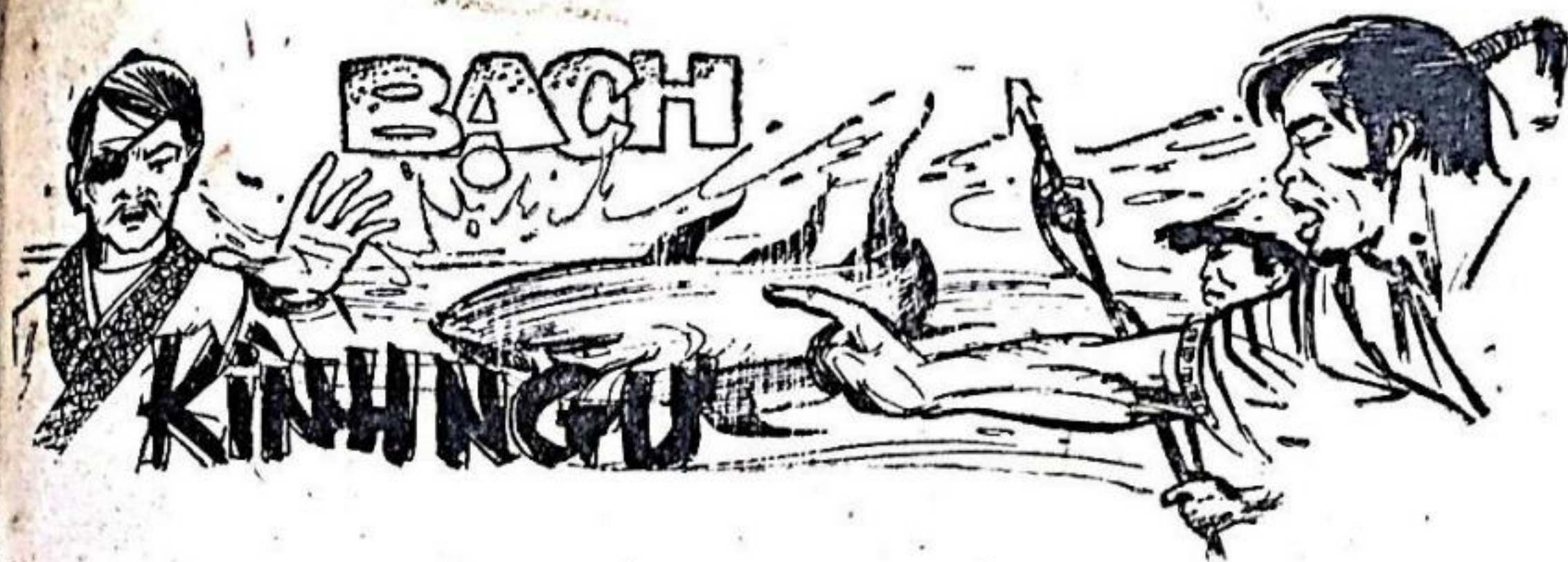
Bắt cóc PHƯƠNG-VI 32

Tuổi Hoa lai rai
HOÀNG-ĐĂNG-CẤP 36

Tình chị em
PHƯƠNG-THU NHẬT-THƯƠNG 41

Hớt tóc HOÀI-HƯƠNG 45

Mảnh vườn của Bé TRINH-CHÍ 48

Michèle Dalinh

ÔNG lão thuyền trưởng ném cái nón da xuống chiếc ghế bố, vuốt lại mấy sợi tóc loà xòa trước cái trán rộng, nhăn thín rồi thông thả kể.

Hôm đó, tuyết rơi thật nhiều, tôi đang ngồi trên xe ngựa để trở về OTARU, nếu tôi không lầm thì hôm ấy tôi mặc một chiếc áo da có sọc đen dành riêng cho các thủy thủ, hành lý vốn vụn chỉ gồm một cái túi da, và một cây súng Colt 45 đeo trên ngực. Đến OTARU tôi lại cuốc bộ ra bến tàu và vào nhà ông KAONAZA người thuyền trưởng hai năm về trước của tôi, và cũng là người Hướng đạo của tôi trên con đường Hồ Hải. Bấy giờ trời sắp vào đêm tuyết rơi càng nhiều, khi đến trước cửa của căn nhà mà các bạn tôi đã làm lên cho vị thuyền trưởng già ấy, tôi đẩy vội cánh cửa, phủi lớp bụi tuyết bám trên vai xuống, rồi nhảy lên thềm vào thẳng trong cửa chính.

KAONAZA đang ngồi trên chiếc sập gỗ, ở ngoài cạnh đặt một chiếc đèn lồng, mồm ngậm ống vố nghi ngút khói thấy tôi vào ông mừng rỡ chạy tới vồn vã hỏi:

— Đi chứ! ngày mai khởi hành, hôm nay anh ngủ lại đây để mai đi sớm.

Tôi gật đầu tỏ vẻ đồng ý rồi tôi ném cái túi da vào một góc tối, nhòa mình trên chiếc sập mệt mỏi lim dim ngủ.

Sáng hôm sau, tuyết vẫn rơi đều. Sau khi ăn sáng, tôi cùng hai mươi người thủy thủ khác, xuống bến tàu chuẩn bị ra khơi, mục đích của chuyến đi này là tìm vết tích một con cá voi trắng, kẻ thù bất cộng đái thiên với gia đình KAONAZA, người ở vùng OTARU thường gọi là « Bạch Kinh Ngư » Sở dĩ có sự thù hằn ấy là nguyên do: KAONAZA Thuyền trưởng của một chiếc tàu săn cá voi ở eo biển PÉROUSE và trong một cuộc săn gây cản, chính con « Bạch Kinh ngư » đã đập tan chiếc thuyền của KAONAZA, trong số các người chết ở vụ ấy còn có cha, và người em trai duy nhất của KAONAZA, từ đó sau bao năm tháng dài dang đẳng KAONAZA vẫn cố bám víu lấy cuộc đời hồ hải hầu mong có một ngày trả được mối thâm thù ấy... Cho đến bây giờ với sáu mươi lăm (65t) tuổi chất

trên đầu, tóc đã hai màu KAONAZA vẫn hằng hái đi tìm con cá voi trắng...

Tôi vừa nhóm chân định nhảy lên tàu thì một bàn tay cứng rắn nắm chặt lấy bắp vai và giật lại. Tôi ngạc nhiên nhìn người thanh niên lạ mặt với đôi mắt bị chột hết một con và che sau miếng dạ đen vừa nắm vai tôi. Lại hấn nữa, hồi sáng trước khi ra khỏi nhà ông KAONAZA tôi cũng gặp hắn đứng nhìn tôi chăm chú ở quán café đầu đường ZONASA Bực tức tôi gắt:

— Gì thế — Ông muốn gì ? hử ?

Với vẻ mặt bình thản hắn ngó ngay vào mặt tôi nghiêm giọng:

— Ông! đừng nên đi, vì chuyến này sẽ là chuyến cuối cùng của gia đình họ KAONAZA. Sẽ có nhiều tai nạn ghê gớm lắm. Ông đừng nên đi!

Tôi chỉ mỉm cười, đã là một thủy thủ gan dạ, bao lần đương đầu với ngàn hiểm nguy, lẽ nào tôi lại e ngại trước lời nói man dại của một kẻ xa lạ, thản nhiên tôi vỗ mạnh vào vai anh ta, và mĩa mai:

— Đừng lo, sẽ không bị chột như anh đâu! hà! hà!

Nhưng không nản lòng anh cố nói với tôi một câu cuối cùng khi tôi vừa nhảy lên tàu, mà tôi còn nhớ rõ là:

— Khi nào cột buồm này có một chồi non mọc ra, lúc ấy là ngày cuối cùng của giống họ KAONAZA — nhớ lấy.!

Thật là ngông, đời nào cột buồm mà lại đâm chồi, tôi vừa lặn bắm vừa nhìn cây cột buồm khô đét đang ngạo nghễ cao vút, như thách đố

với tôi. Bỗng một cử chỉ ngạo nghễ tôi rút mạnh cây súng colt ở ngực ra dơ cao nổ liền hai tiếng. Tất cả mọi người ở bến tàu đều ngược lên nhìn tôi với đôi mắt thán phục, họ trầm trồ:

— Ồ!!! Ồ Ồ MOZAKI... ?? MOZAKI.

Đúng, tôi là MOZAKI một cái tên nghe không lạ lắm đối với dân miền biển OTARU này. Người đã từng theo biết bao nhiêu con tàu, đã từng chiến đấu cam go với cá voi, đó chính là MOZAKI, và chỉ có MOZAKI Mà thôi...

Tôi nheo mắt phất tay chào mọi người. Tàu đã kéo neo và nổ máy chạy ra khơi xa dần, xa dần cho đến khi OTARU chỉ là một giải cái mờ mờ ở tít xa.

... Tôi ra khơi độ chừng đã 2 hôm rồi, đi mãi vùng biển Célèbes mà vẫn chưa gặp được con « Bạch Kinh Ngư », anh em thủy thủ ai cũng thấy chán nản, và trở nên gay gắt hơn chỉ riêng ông KAONAZA vẫn dăm chiêu, cương quyết, còn tôi đã là một thủy thủ chuyên nghiệp cho nên luôn luôn bình thản và mong sao cho mau gặp con « bạch kinh Ngư » để cho mọi người trên tàu biết rõ bản lĩnh của tôi.

Cho đến một hôm chúng tôi đang lênh đênh ở vùng biển BALABAC thuộc Hải phận PHILIPNES. Sau bữa ăn trưa tất cả thủy thủ đều lên trên boong tàu để nghỉ trưa hay tán dóc, có người lại xem sách và chơi bài. Cùng lúc ấy ông thuyền trưởng bước ra, mọi người vẫn không để ý đến, bực tức KAONAZA nổ một phát súng chỉ thiên để cho mọi người chú ý thản nhiên ông rút trong túi ra một con ó bằng vàng khối treo

lên chiếc móc sắt ở cột buồm rồi hẳn học:

— Ai giết được « Bạch kinh Ngư » thì con ó này là phần thưởng.

Dứt lời ông quay lại nhìn tôi bằng đôi mắt thách thức đố kỵ. Ông hất hàm hỏi.

— MOZAKI ! anh có dám không ? ? ! !

Tôi nổi nóng gất :

— Ông đừng hòng đem vàng, bạc để mua lấy mạng sống của chúng tôi nếu biết ông mau thay đổi thể này thì anh em tôi đâu có thèm theo ông ! hãy cắt con ó đó đi ! ! !

Rồi tôi bỏ đi về phía lái tàu. Đảo mắt nhìn ra ngoài mặt bể mênh mông, lặn tẩn gợn sóng, tự nhiên tôi linh cảm tới lời nói của tên mất chốt lại có một cái gì ghê sợ, hiểm nguy trong chuyến đi này !

« ... Khi nào có một chồi non mọc ra ở cột buồm-ngày ấy là cuối cùng của KAONAZA . ! ! ! »

Không thể có được, không bao giờ có cả, vì cột buồm không khi nào lại đâm chồi, tôi lắc đầu buồn bã quay vào buồng nằm nghỉ trưa .. nhưng vừa mới ngồi xuống thì anh bạn thủy thủ đứng ở trên cột buồm đã chỉ tay về phía xa và la to lên :

— Kia ! Kia ! ! Bạch Kinh Ngư ! , ! ? Bạch Kinh Ngư.

Dứt lời anh leo nhanh xuống, ném cái ống nhòm cho Ông KAO-NAZA mồm rồi rít :

— Chính nó đẩy thuyền trưởng ! nó đấy ! ! !

KAONAZA lặng thinh đưa ống nhòm cho tôi rồi lạnh lùng nói.

— anh nhìn xem, phải nó đấy không ? và cho anh em sẵn sàng chiến đấu !

Tôi cầm lấy cái ống nhòm đưa lên mắt nhìn về phía xa...

Một con cá voi to lớn đang phun nước có cái màu da nhơn nhớt ướt, màu sữa đục, hình như nó đang bơi về phía thuyền này thì phải... chắc nó đang đói ! ! ! Bằng một cử chỉ lanh lẹ tôi chạy vào trong phòng « Vũ khí » lấy cây súng M. 70 ra, lên đạn, hôn vào báng một cái, thật dài, độ là thông lệ của những tay săn cá voi ở Á Đông hồi đó và tôi thì thăm :

— Mày hãy giúp tao, lần này có lẽ là lần chót tao ôm mày đấy — gắng lên — tao chán cái nghề này lắm rồi... nhé ! ! !

Xong tôi chạy xuống hầm tàu, ở đó các bạn đã chờ tôi trên 2 chiếc Ca-nô nhỏ, người nào cũng tay cầm Súng CARBINE loại đặc biệt, vẻ mặt hớn hờ, vui mừng, tôi chắc họ đang nghĩ tới con ó vàng, lông lánh nặng trĩu lúc trưa... Hai chiếc ca nô được hạ từ từ xuống biển rồi mở máy phóng đi thật nhanh về phía con « Bạch kinh ngư » tôi đã ra lệnh cho các bạn sẵn sàng, mọi khẩu súng đạn đã lên nòng cả — mọi người chờ đợi — hồi hộp — Khi đến cách con cá voi ấy độ chừng non 300 thước tôi ra lệnh cho ngừng lại, chia hai chiếc ra thành hai mũi dùi đánh thốc vào phía trước mặt con « Bạch Kinh Ngư ». Lúc đầu tôi nổ một phát M.70 vào con mắt bên trái của nó — Viên đạn công phá quá mạnh làm cho nó bị sứt hết một mảng da, tiếp theo là một loạt đạn của các bạn tôi bắn sả vào con vật — bỗng nhiên nó vùng thật mạnh chiếc đuôi to

tướng quay nhanh trở lại đập mạnh vào chiếc ca nô đi đầu, những người ở ca nô ấy đồng loạt phóng xuống biển, và xáp lại gần chiếc Ca nô của tôi. Thấy con «Bạch Kinh ngư» là một đối thủ lợi hại tôi liền ra lệnh cho người giữ lái chạy ra phía đuôi của nó và bắt đầu làm một chiến thuật khác, Một chiến khó khăn, trăm phần nguy hiểm, và chiến thuật ấy đã làm cho tôi trở thành người hùng của Biển Cả, đó là chiến thuật chết người, chính tôi phải lặn xuống biển, mang theo trong người một khối thuốc nổ T.N.K loại thuốc nổ mạnh gấp hàng trăm lần thuốc nổ T.N.T, và sức công phá mạnh bằng 800 quả lựu đạn K.50. Với thứ thuốc nổ ấy tôi bơi từ từ về phía con «Bạch Kinh Ngư» khi còn cách độ 100 mét tôi nhào người và lặn thật sâu dưới đáy biển, trong lúc ấy các bạn tôi vẫn dùng súng bắn vào con cá voi ấy để đánh lừa nó, tôi lặn xuống thật sâu, xuống nữa, nữa, đến khi mà tôi vừa quay đầu lại thì một giải thịt láng bóng to lớn đang vùng vẫy trên đầu tôi. 'Đây rồi, tôi lăm bằm như thế và ngược nhìn chiếc đồng hồ dạ quang ở cổ tay — à ba giờ — chỉ còn 15 phút nữa là khối thuốc T.N.K sẽ nổ bung — tôi phải hành động thật nhanh mới kịp. Từ từ tôi trôi lên dần đến khi đầu tôi vừa đụng vào cái bụng của con «Bạch Kinh ngư» bằng một cú chỉ hết sức lạnh lẽ tôi đâm ngập chiếc lao có gắn khối thuốc nổ ở phía sau vào bụng nó và lặn thật sâu tránh xa vòng công phá của thuốc nổ mà tôi biết rõ là 150 mét...

Tôi trôi lên mặt nước và bơi nhanh về canô. Vừa leo lên canô và nhìn về phía con cá voi — Bất giác tôi kinh hoàng — vì từ ca nô

tới con «Bạch Kinh ngư» chỉ độ chừng 90 mét, nghĩa là bọn tôi đang nằm trong vòng công phá của khối thuốc nổ T.N.K. Rùn rùn tôi ngược nhìn chiếc đồng hồ dạ quang — Trời!! chỉ còn có 5 phút nữa thôi, 5 phút nữa khối thuốc nổ sẽ nổ, và bọn tôi sẽ...!! Nhanh nhẹn tôi chạy về phía sau ca nô kéo máy chạy. Nhưng mắt vẫn dăm dăm nhìn cây kim phút trong chiếc đồng hồ — 3 phút — 2 phút — 1 phút — 20 giây — 10 giây — 5 giây — 2 giây — một giây... Ầm Ầm Ầm!!!

Tất cả mọi người đều bị bắn tung lên cao vì sức ép của tiếng nổ làm cho nước xao động, chiếc ca nô méo lại, anh em thủy thủ có hai người chết vì bị ép quá mạnh, tôi thì bị tức ở ngực song tôi cũng cố gắng cùng một số anh em thủy thủ bơi vào tàu...

Sáng hôm sau tôi dậy thật trễ vì đã quá mệt ở chiều hôm qua, khi tôi vừa lên đến boong thì gặp ngay ông KAONAZA lạnh lùng ông chỉ nói:

— «Bạch Kinh ngư» chưa chết đâu, nó vẫn còn sống đấy!! Chẳng đề ý đến lời nói của ông tôi leo lên ngọn cột buồm cao canh gác, và để tìm vết tích con «Bạch Kinh Ngư» vì hôm đó là phiên tôi gác. Ngồi trên vọng gác với chiếc ống nhòm tôi ném tia mắt nhìn khắp nơi, sau một lát, vì quá mệt mỏi tôi thiu thiu ngủ... nhưng vừa chớp mắt được một tí thì tôi thấy cột buồm tự nhiên rung lên và con tàu lắc lư, nghiêng ngửa, bàng hoàng tôi đứng phắt dậy tay cầm lấy cây cột buồm, đảo mắt nhìn xuống biển bất giác tôi rút khẩu súng Colt ở ngực ra nổ liên tiếp mấy phát, mồm hét:

— Bạch Kinh Ngư mau chuẩn bị, Bạch Kinh Ngư ! ! ! ! ! Và tôi nắm lấy cái thang dây định leo xuống nhưng tôi cảm thấy có một vật gì mềm mềm ở tay tôi, hạ bàn tay xuống — rõ ràng một cái chồi non màu đỏ thắm không biết đã mọc ra từ bao giờ mà nay đã có 2 cái lá cũng màu đỏ, lòng tôi se lại, và lăm bầm:

— Thôi! đúng rồi! đúng rồi!

Và hình ảnh người đàn ông chợt mất lại bắt đầu hiện ra trước mắt tôi — tâm trí tôi linh cảm thấy một cái gì ghê gớm lắm sắp xảy ra cho ông KAONAZA. Rồi tôi... từ từ leo xuống boong tàu tất cả các bạn thủy thủ đều sẵn sàng và họ ngơ ngác trước vẻ mặt ngơ ngác mất hồn của tôi...

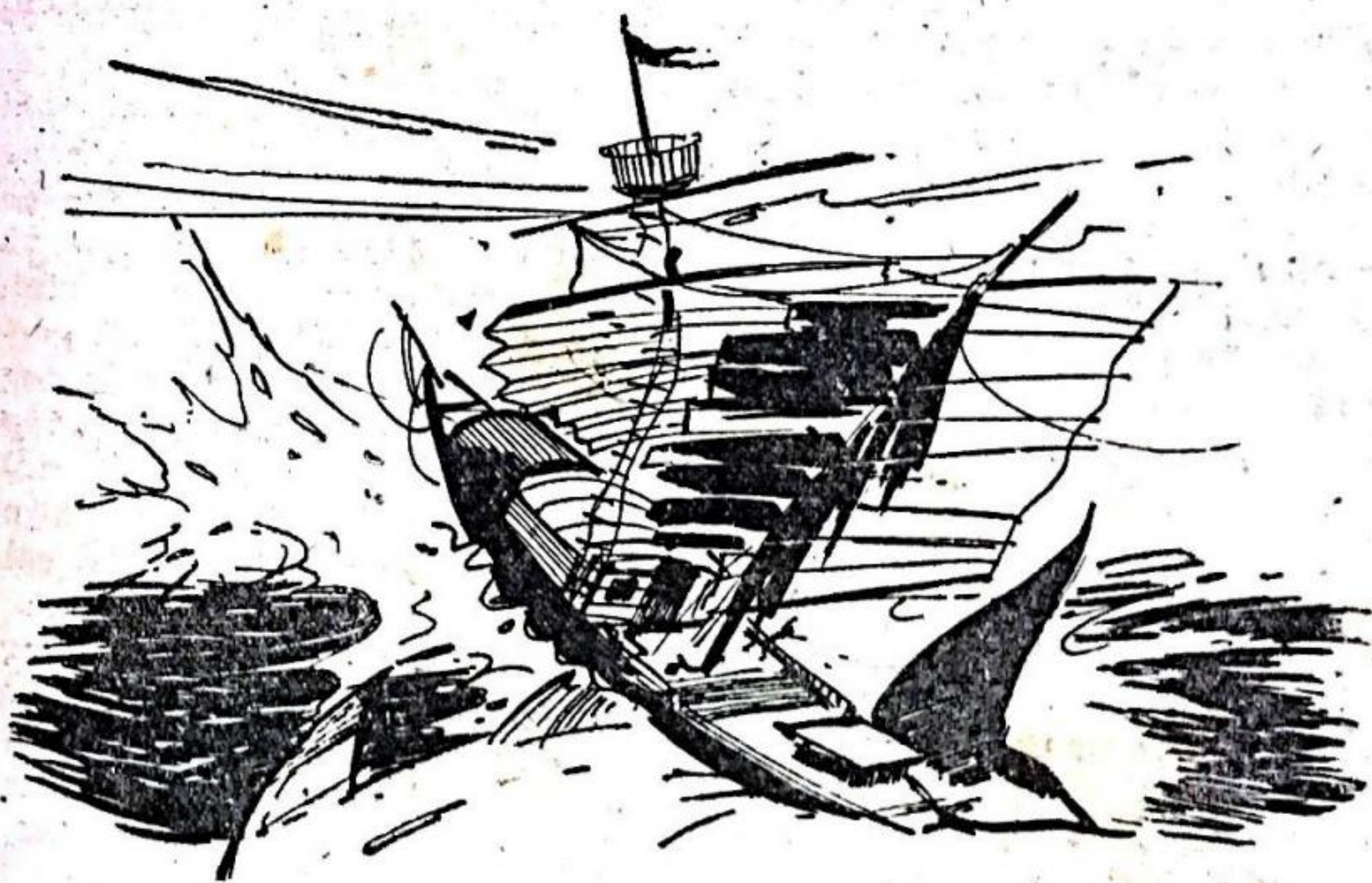
Như thường lệ chúng tôi cũng đem theo súng bên mình nhưng lần này thì khỏi phải dùng Canô, vì con « Bạch Kinh Ngư » chỉ ở cách tàu độ chừng 100m, và nó giật dũ

quấy mình luôn làm cho nước biển bắn tung tóe gợn sóng lẫn quẩn. Tôi chui xuống hầm tàu cùng với ông thuyền trưởng KAONAZA, lúc ấy tất cả lỗ châu mai ở thân tàu đều được mở rộng và thay vào đó là những khẩu súng Z. R. 10, một loại súng giống như đại bác 20 ly dùng để săn cá voi cỡ lớn... KAONAZA chăm chú nhìn con « Bạch Kinh Ngư » nghiêng rặng, cuối gằm mặt xuống lạnh lùng hét:

— Bắn ! ! !

Tức thì đồng loạt các họng súng nhả đạn như điên vào con « bạch kinh ngư » sau loạt đạn ấy thì con cá voi bỗng biến đâu mất KAONAZA ngạc nhiên trở mặt nhìn nhưng khi ông vừa định ra lệnh bắn thêm một loạt đạn thì con tàu bỗng nghiêng hẳn qua một bên sắp chìm.

À thì ra « con Bạch Kinh Ngư » đã lặn xuống biển để tránh đạn và thuận đà nó đội cả chiếc tàu lên luôn — bấy giờ tôi mới biết rằng

« Bạch Kinh Ngư » đáng gọi là một con vật tinh khôn. Còn Ông KAONAZA lúc ấy đã trở nên điên cuồng, quá tức giận vì tổn biết bao nhiêu công trình để ngày nay gặp kẻ thù, mà không làm gì được đối với hắn cả, Ông nghiêng rặng chạy nhanh vào trong kho « Võ khí », lát sau tôi thấy ông ấy đi ra với 2 bánh thuốc nổ T. N. K. đeo trên lưng — ông nhìn tôi rồi bắt thỉnh linh ông ném cả khối thuốc nổ ấy xuống biển, nơi con « Bạch Kinh Ngư » đang vùng vẫy, tôi vội chạy tới nắm lấy tay ông ấy kéo chạy ra đằng lái chuẩn bị phóng xuống Biển vì khối thuốc nổ ấy chỉ còn 15 phút nữa là bộc phát, cùng lúc ấy con tàu nghiêng hẳn đi vì một cái đập như trời giáng của con « Bạch Kinh Ngư » con tàu chìm dần, tôi nắm chặt tay ông KAONAZA định phóng xuống Biển nhưng vì quá tức giận KAONAZA nhào người trở lại lấy súng M 70 của tôi treo trên cột buồm nổ loạn xạ vào con « bạch kinh Ngư » Tiếp theo đó là một cái đập thứ nhì của con cá voi, cũng tiếng vang chói tai của khối thuốc nổ T.N. K., nhanh đến nỗi tôi chỉ thấy xác thân KAONAZA tung lên như cái pháo và tan tác khắp nơi. Thẳng thốt tôi co chân bơi nhanh về phía đất liền mà tôi biết chắc đó là đất của Quốc gia PHILIP NES... tôi bơi mãi, đến khi tay chân đã tê dại, tôi thấy bãi hoải tay chân và ngất đi...

Sáng hôm sau khi tỉnh dậy, tôi thấy mình đang nằm trên một phi cơ trực thăng, sau khi hỏi viên phi công phụ tôi biết rằng đây là cảnh sát duyên hải vùng Célèbes họ đã cứu sau khi thấy tôi đang trôi dạt dờ ở bờ biển Célèbes, sau khi coi rõ giấy thông hành của tôi, họ biết tôi là người Nhật, và hiện giờ tôi được đưa trở về OTARU.

Sau khi đáp xuống phi trường tôi chạy một mạch ra bến tàu OTARU mọi người đều ủa tới hỏi thăm rồi rít về chiếc tàu KAONAZA. Tôi buồn bã lắc đầu và bỏ đi về phía đường KAONASA để mong được gặp lại anh chàng chột mắt — nhưng cô chủ quán Càfé cho tôi biết là: Ông ấy đã đi ngay sau khi tôi ra khơi.

Lặng lẽ tôi ra khỏi quán mồm lẩm bầm:

— Bạch Kinh Ngư ! Bạch Kinh Ngư ! ! KAONAZA ! ! KAONAZA. Và cầm cùi đi chậm chạp trên con đường đầy tuyết của OTARU...

Dứt lời ông lão đứng dậy với tay lấy cái nón da đội lên đầu lững thững ra khỏi quán, để lại cho những đứa con nít vùng OSAKA một nỗi thích thú, khoan khoái. ●

Vui cười

HÀ TIỆN

Sáng tinh sương một ông khách qua đò cùng chiếc xe đạp. Khi đò cập bến. Ông cụ hỏi người lái.

— Ê, tao qua đò cùng với chiếc xe đạp có tốn tiền không.

— Thừa cụ hai đồng ạ.

— Còn tao.

— Thừa một đồng.

Ông dẫn xe trở lên.

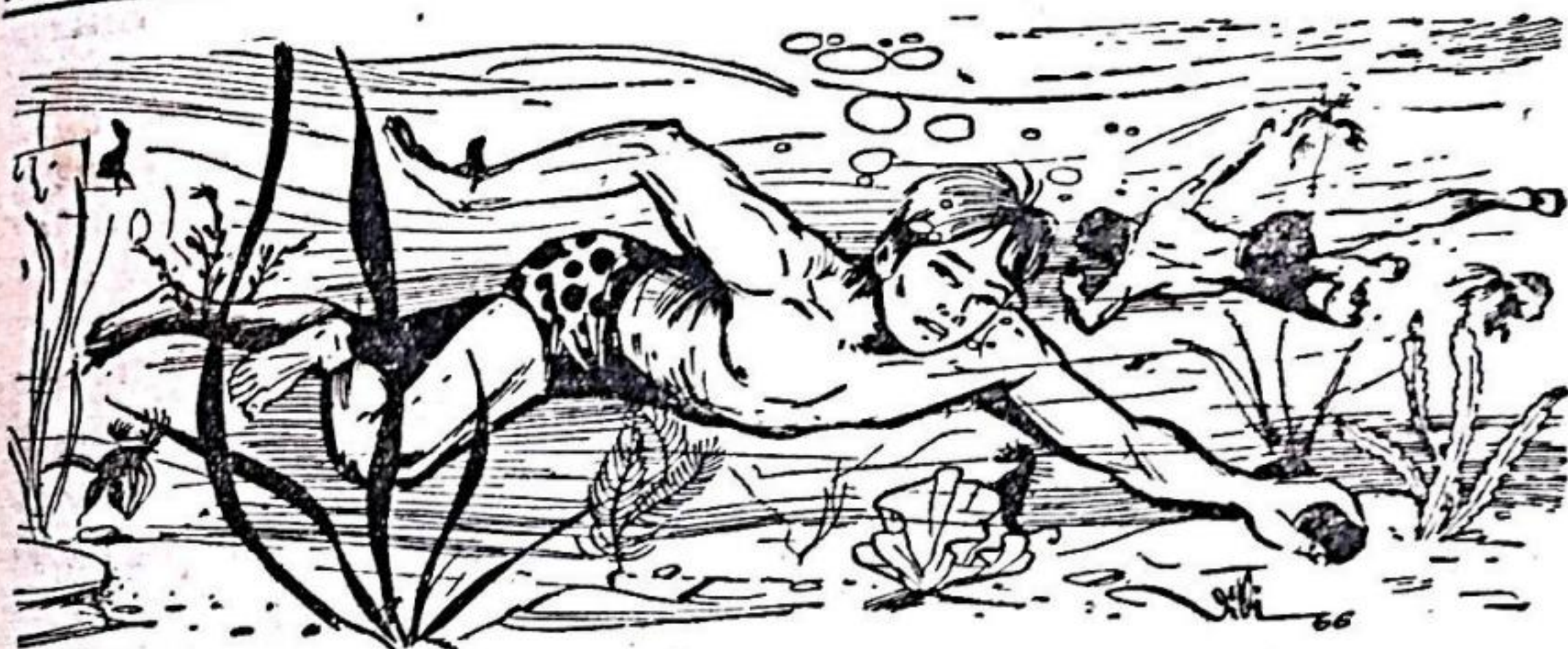
Người lái đò hỏi : Ông không đi à

— Ông cụ đáp :

— Đi chứ, để tao đem chiếc xe đạp về nhà cất rồi trở qua đò.

— Người lái đò ngỡ ngác...

TRẦN-ĐÌNH-CHIẾN

tiếng chuông dưới đáy biển

tiếp theo

CHƯƠNG XXIII

HẮN làm sao thế ? Kiệt sức hay bị thương ? Bàn tay của Lan bầu chặt trên vai Việt. Gã đàn ông vẫn nằm bất động. Việt đưa mắt nhìn Khôi. Nếp nhăn trên trán anh cau lại. Dường như Khôi toan dọm bước tiến lại phía hắn. Nhưng Lan đã lẹ tay níu lại :

— Coi chừng có người lên theo nữa !

Khôi và Việt đã từng gặp nhiều phen kinh sợ trong các cuộc mạo hiểm, nhưng chưa bao giờ thấy lạnh gáy như lần này, trước thân xác gã đàn ông vừa từ dưới thang bước lên đã ngã bất tỉnh nằm cách chỗ nấp của ba người có mấy bước chân.

Việt hỏi :

— Làm gì bây giờ ?

Việt không tự trả lời được câu hỏi của mình, vì không thể đoán được người nằm kia là bạn hay thù. Anh đứng yên nghe ngóng và chợt thấy một cái đầu nữa nhô lên. Khi thân hình hắn hiện dưới ánh đèn, Việt nhìn rõ được nét mặt hiểm ác của hắn. Gã đàn ông này có đeo một khẩu súng lục ngang sườn, lừ lừ tiến lại đá vào thân hình nằm bất động dưới

đất. Người nằm dưới đất ú ớ rên. Chiếc mũ lặn vẫn che khuất mặt hắn. Tên đeo súng nắm vai hắn dựng dậy. Việt nhận thấy tay hắn bị trói quặt ra sau lưng.

Như đề cho nạn nhân có đủ thì giờ lấy lại sức, gã kia chống tay trên sườn, đứng đợi. Bỗng hắn quay ngoắt người lại tiến thẳng về chỗ ba người đang nấp.

Cả ba vội lui lại. Nhưng gã đàn ông không để ý đến cái cột, tiến thẳng lại vách kính, cau mày đứng nhìn những người thợ làm ngoài mỏ. Chắc gã là người chỉ huy ở đây, nên dáng điệu gã có vẻ quan trọng. Gã đi qua đi lại trước vách, bật các đèn rọi cho dễ nhìn. Nhờ ánh điện chiếu sáng, Việt đếm được 8 người thợ mỏ đang làm việc dưới nước.

Đứng nhìn một lát, gã chỉ huy quay trở lại chỗ nạn nhân của hắn, và chừng như cho thể là đủ đề người kia có sức đi thêm quãng đường nữa, gã đẩy người đó đến cầu thang máy. Người này loạng choạng vài bước rồi đứng im như kiệt lực không thể tiến thêm hơn nữa. Hắn khụy xuống, nhưng tên chỉ huy nhất định lôi hắn trở dậy, kéo đến cầu thang và đưa tay bấm nút.

Cuộc xô đẩy làm chiếc mũ người đàn ông tuột nghiêng xuống vai. Mặt hắn lộ ra, và Việt giật mình nhận ra Minh.

Lan cũng kịp thấy anh trai của nàng. Miệng Lan há rộng, và toan nhào lại chiếc thang máy đang bắt đầu chuyển động. Việt không kịp nghĩ ngợi gì hơn, móc vội chiếc khăn tay ấn vào miệng Lan để nàng khỏi bật tiếng kêu.

Khôi cũng nắm chặt tay Lan. Hai anh em đều hiểu rõ nỗi nguy hiểm nếu để Lan nhào ra với anh nàng. Giữ Lan lại, Khôi và Việt đều phân vân không biết nên theo lên thang để tìm cách cứu Minh, hay cứ tiếp tục chương trình thầy Phong đã hoạch định rồi báo tin cho thầy biết tình hình sau.

Lan vùng vằng, gỡ được chiếc khăn ra khỏi miệng, nói :

— Được rồi ! tui hứa với các cậu, tui không kêu mô. Cứ bỏ tui ra ! nhưng dù sao mình cũng phải làm gì cho anh Minh chứ ?

— Nhưng tui mình làm gì được ? Trừ phi thầy Phong...

Lan mếu máo :

— Tui không đành lòng thấy anh ấy bị trói như thế và còn bị đưa đi đâu nữa không biết ? Sợ họ thủ tiêu anh ấy mất !

Khôi phải an ủi :

— Chị đừng vội hoảng hốt. Thầy Phong biết cách thoát khỏi đây. Chị thương anh Minh nhưng cũng không muốn làm hại thầy Phong phải không nào ? Chúng ta hãy tìm gặp thầy ấy đã, rồi sẽ có kế hoạch...

Việt chột kêu :

— Coi chừng ! Có người nữa lên !

Khôi kéo các bạn lủi vào sau cột. Nhưng không kịp. Người vừa lên tay có cầm vũ khí hất hàm nói :

— Lại đây ! Lại đây mau lên.

Người đó là thầy Phong.

CHƯƠNG XXIV

Lan chạy ngay đến :

— Thầy Phong ! Thầy phải cứu anh Minh, kéo họ giết ảnh mất ! Họ mới đem anh ấy đi, hai tay bị trói...

Thầy Phong cứng cỏi đáp :

— Không phải lo cho anh Minh. Anh ấy sẽ tự liệu lấy !

Lan rầu rĩ :

— Trời ơi, thầy để người ta đem anh ấy đi êm như vậy sao chứ ?

Việt phụ họa thêm :

— Có lẽ mình cũng nên tính cách nào cứu anh ấy...

Khôi nhìn thầy Phong :

— Thầy có súng, hay chúng ta theo lên ?

Đúng lúc ấy chiếc thang máy ngừng lại và các ngọn đèn lần lượt tắt. Việt hiểu ngay như vậy là tên chỉ huy đã đưa Minh lên tới tầng trên. Thầy Phong gạt nhẹ Lan ra và nhét khẩu súng lục vào túi nói :

— Minh là đồng chí của tôi, lẽ nào tôi lại để anh ấy lọt vào tay họ mà không cứu ? Trông anh ấy như người chết dờ, nhưng đó chỉ là giả vờ thôi. Minh ở trong tổ chức phản gián của ta. Anh làm việc cho Quốc gia, cũng như chúng ta vậy !

Lan vẫn khẳng khái :

— Nhưng cả hai tay anh ấy đều bị trói !

Thầy Phong gạt đầu :

— Tên chỉ huy cũng yên chí Minh bị trói, nên mới đá vào người anh ấy. Nhưng hãy đợi lúc Minh cởi dây trói và hành động... Bây giờ, tất cả hãy theo tôi và làm theo lời tôi dặn.

Việt hỏi :

— Thầy có thấy dài vô tuyến chưa ?

— Rồi. Tôi có thử đánh tin đi nữa, Chúng mình cứ chờ xem.

Thầy Phong đưa ba người xuống thang. Tầng dưới này giống như một phòng máy trong lồng kính nằm dưới đáy biển.

Thầy Phong cho biết :

— Đây là phòng Trung Ương.

Và chỉ vào một điểm trên tấm bản đồ đặt dưới ánh đèn sáng chói, thầy tiếp :

— Tôi bị họ bắt ở chỗ này. Tôi là người duy nhất ở phố Hội tìm tòi khảo cứu những di tích cổ xưa bị chìm ngập dưới đáy biển. Tờ chức của bọn họ cũng có những người tìm tòi như tôi, nhưng với mục đích khác. Họ cần những hiểu biết của tôi, nên dùng kế lừa tôi sang đảo, rồi bắt giữ luôn ở đây, buộc làm việc cho họ.

Thầy nhìn Lan :

— Dân trên đảo tuyệt nhiên không hiểu biết gì về vụ này. Từ bao thế kỷ nay các gia đình cổ cự ở đây đều giữ kín những điều bí ẩn họ biết được dưới như lòng đất. Họ coi những đường hầm những hang động ngầm dưới đáy biển này những di tích cổ bị chôn vùi từ đời các tiền nhân của họ, nên không muốn ai đến khuấy động. Nhưng rồi tờ chức của bọn kia phái người đến dùng nhiều biện pháp lung lạc, khủng bố buộc họ trở thành những tay sai bất đắc dĩ của tên đầu sỏ chỉ huy Tờ chức.

Trầm giọng lại, thầy Phong tiếp :

— Tôi phải nói rõ điều đó cho cô Lan và hai cậu biết đề phòng khi kế hoạch của tôi bị thất bại, và vì thế mà chúng ta có thể không còn gặp được nhau.

Khôi hỏi :

— Kế hoạch của thầy thế nào ?

— Tôi không chỉ dự tính cho việc trốn thoát, mà còn phải thi hành một sứ mạng nguy hiểm hơn.

Lan nóng nảy :

— Còn anh Minh thì sao ?

— Anh Minh, cô khỏi lo cho anh ấy. Lan còn có thể tự hào được là em gái một chiến sĩ dũng cảm. Thoạt đầu bị cầm giữ ở đây, tôi cũng

tướng Minh là người của Tổ chức, vì anh đối xử với tôi rất cứng cỏi. Hôm tôi thấy Lan và các cậu vào trong hang, chính Minh đã uy hiếp tôi, nhưng anh chỉ vờ thi hành mệnh lệnh để che mắt tên chỉ huy thôi.

Hiện thời Tổ chức của bọn họ tập trung tất cả nhân công cõ chuyên số quặng Quassium cho chuyển chỗ đầu tiên. Chính vì thế mà chúng ta phải kịp thời hành động. Chúng ta phải làm sao ngăn chặn được số quặng đó không cho rời khỏi đảo. Chỉ lát nữa đây mọi người sẽ có mặt trên bến nổi ngoài hang để bốc quặng xuống chiếc tàu ngầm đợi sẵn. Chúng ta hãy chờ Minh báo hiệu cho biết đúng vào lúc đó để thi hành kế hoạch của mình.

Nói đoạn, thầy Phong đưa bọn Lan và Khôi Việt tiến sang một phòng khác chứa những vật liệu hóa học và phía góc phòng xếp đầy một đồng quần áo lặn. Thầy nói :

— Chúng mình, cõ thể yên trí chờ ở đây, đợi đến khi anh Minh báo hiệu bằng cách đánh chuông và bật các ngọn đèn đỏ. Bây giờ các cậu hãy giúp tôi làm việc này...

Việc thầy Phong nói là chế tạo gấp rút một quả bom nổ. Hình như thầy rất thành thạo trong việc này khiến cả Lan lẫn Khôi, Việt đều phải ngạc nhiên. Thầy cho biết là trái bom sẽ được đưa lên trên bằng chiếc thang máy khi có hiệu của Minh. Tạm thời nó được thận trọng đặt bên chân cột.

Sau đó Thầy Phong bảo mỗi người chọn mặc một bộ áo lặn :

— Những bộ áo này được chế tạo ra bằng các hợp chất hóa học. Hãy chọn bộ nào vừa với người mà mặc.

Khôi thắc mắc :

— Có phải chúng mình mặc sẵn áo lặn để khi bom nổ thì mình sẽ bơi ra biển ?

— Không. Chúng mình không bơi mà sẽ đi dưới đáy biển. Dưới này có một đường ngầm đưa ra ngoài hang. Hễ thủy triều xuống thấp mình có thể lên bằng một cửa hang thông ra mặt ghềnh đá gần ngọn hải đăng được. Tới ngoài cửa hang tôi sẽ đặt chất nổ, cho hang sập xuống, bít lối ra của chiếc tàu ngầm.

Việt băn khoăn :

— Nhưng làm sao có thể đi dưới nước được ?

Lan nói :

— Thì mình bơi... Tui bơi cũng được...

Nhưng thầy Phong giải thích thêm :

— Đừng lo, ba người nên biết là bộ áo lặn này được đặc biệt chế tạo để đi lại dưới biển sâu. Chỉ cần biết cách sử dụng là mình điều khiển cách đi đứng thật dễ dàng. Đây này, Lan và Khôi, Việt hãy chú ý cho khỏi lúng túng : Cái vòi này khi xuống nước hãy ngậm nó vào miệng để thở. Trước ngực có cái nút. Nếu kéo nút qua bên trái hai chân sẽ nặng chiu giúp mình đứng vững dưới nước. Ngược lại, kéo sang phải, chân sẽ nhẹ đi để dễ xê dịch. Còn kéo xuống phía dưới thì tức khắc toàn thân nhẹ bỗng như chiếc nút bấc và lập tức trôi lên mặt nước. Vậy phải cẩn thận khi sử dụng đấy nhé.

Lan mặc bộ áo lặn xong, than :

— Ôi chao, áo quần chi mà nặng rứa ?

Thầy Phong ân cần :

— Dưới nước, Lan mới thấy nhẹ nhàng và ngạc nhiên về công dụng của nó. Lan không thấy những người làm việc ngoài mỏ mặc áo này và ngậm mình dưới nước hàng giờ đó sao !

— Dân đảo cũng có người dùng những bộ áo lặn này chứ ?

Thầy Phong gật đầu :

— Phải. Trong số đó có anh Minh và cả cha con ông Chế Bảo, cậu của Lan nữa. Như thế tôi đã nói thiếu số dân đảo bị cưỡng bách phải làm việc cho Tổ chức họ. Mới đầu họ không chịu nhưng bị khủng bố, họ cam chịu mặc bộ áo đó và rồi quen đi. Họ thành thạo không kém gì bọn kia.

— Mà bọn kia là những ai ?

— Là những đảng viên trong Tổ chức bí mật và quốc tế. Tôi đã có dịp tiếp xúc với họ, nhất là tên chỉ huy có toàn quyền định đoạt ở đây. Có lần tôi đã lựa lời hỏi hấn xem Tổ chức của hấn mưu tính chuyện gì thì hấn cười tuyên bố : Khi nào Đảng có đủ số quặng Quassium cần thiết, cả thế giới tự do sẽ phải khốn đốn.

Khôi vùng nói :

— Nhưng nếu chúng ta làm sập được cửa hang, bít lối ra của chiếc tàu ngầm, tất chúng không còn được số quặng đó nữa.

— Phải, còn nếu chiếc tàu ngầm ấy đi thoát thì chầy kíp thế giới sẽ trải qua một cuộc chiến tranh khủng khiếp.

Việt là người mặc xong áo lặn sau cùng. Thầy Phong giúp Việt đội chiếc mũ úp chụp kín đầu. Hai bên mũ có ống thu thanh để nghe những tiếng động bên ngoài. Đóng bộ xong, Việt muốn đi thử vài bước. Anh có cảm tưởng như đeo cả tạ chì ở dưới chân, liền kéo thử nút bấm trước ngực áo sang bên phải, và bước lại phía Khôi.

Tội nghiệp anh chàng Khôi ! Hắn bị Việt đạp ngã ngựa xuống đất, vì một bước của Việt bằng một bước «hìa bảy dặm».

Thầy Phong vội nói :

— Điều chỉnh lại nút bấm đi. Không phải lúc đùa giỡn đâu nghe ! Nếu ở dưới nước mà các cậu làm như vậy, các cậu sẽ nổi thẳng lên mà không biết chỗ ấy là nơi nào, và có thể va đầu vào đá nếu gặp trần hang.

Thực tình nếu không đang trong hoàn cảnh cấp bách, Việt còn muốn thử chơi bộ áo kỳ lạ đó một lúc nữa.

Nhưng Minh đã nổi hiệu : Các ngọn đèn đỏ bật sáng, đồng thời tiếng chuông đồ hồi vang vọng.

Thầy Phong hét :

—Tới lúc hành động rồi ! Theo tôi mau !

Lần này đến lượt Lan bước vọt lên gần đụng trần phòng. Cũng may nàng kịp thời điều chỉnh nút bấm và rơi xuống đứng trước mặt thầy Phong.

Thầy nói :

— Mọi việc xảy ra đúng như kế hoạch đã định. Hiệu của Minh vừa báo chúng tôi anh đã thoát khỏi tay tên chỉ huy và kịp thời đóng kín các cửa hầm ăn thông từ mỏ quặng ra tới bến nổi ngoài hang. Sau khi kéo sập các cửa rồi, Minh còn đúng 30 giây để thoát ra con đường tới chân ngọn hải đăng và sẽ nổi hiệu cầu cứu. Sứ mạng của Minh rất nguy hiểm, Lan đã thấy anh ấy xứng đáng và tự hào về anh ấy chưa ?

— Anh Minh là người gan dạ, nhưng Lan không ngờ anh lại dám đương đầu trong vụ này. Liệu anh ấy có thoát nổi không ?

Thầy Phong cương quyết :

— Chúng mình cũng có những phận sự nguy hiểm không kém. Mọi người trong mỏ đều đã nghe tiếng chuông và đèn đỏ bật sáng báo hiệu các cửa hầm đóng kín. Họ vẫn sẽ tiếp tục công việc của họ và chờ lệnh viên chỉ huy, cho đến khi không thấy hắn họ mới biết có điều gì rắc rối xảy ra.

Bây giờ lợi dụng cơ hội ấy, ba người hãy triệt để nghe theo lời dặn của tôi — Vừa nói thầy Phong vừa chỉ quả bom bên chân cột — Khi quả bom này phát nổ trên đầu cầu thang, các đèn dưới này sẽ tắt hết. Chúng ta hãy nắm tay nhau vì phải đi mò trong bóng tối...

Thầy đưa tay nắm lấy Lan chỉ rồi dẫn cả bọn chui vào một phòng kính hẹp.

XEM TRANG 44

ngày phát thưởng

HƯƠNG-KIM-LONG

HẢI ngắm mãi mình trong gương không biết chán : bộ đồ đầm màu hồng, đôi giày tau mũi nhọn, và mái tóc, nhất là mái tóc mẹ đã bỏ cả buổi để « gò » cho Hải xong chiếc « đuôi ngựa » cao ngất nghều, buộc thêm chiếc « nơ » đỏ, thật tuyệt vời, Hải thầm nói vậy. Mẹ Hải hiện ra trong gương, sau lưng Hải :

— Chà, con mẹ hôm nay xinh tề,

— chiều Mẹ đi dự lễ với con Mẹ nhé.

— Ừ, Mẹ sẽ phát phần thưởng cho con.

Hải dụi đầu vào ngực Mẹ, niềm vui sướng reo vang trong lòng.

* * *

Lúc Mẹ dẫn Hải đến trường, mọi người đã đông. Những khuôn mặt tươi trẻ xúng xính trong áo quần mới, những vị phụ huynh khoan thai bên cạnh những cô bé nghịch ngợm, tung tăng trong buổi chiều nắng hè vừa dịu mát. Sân trường đã rộng nhưng dường

như không đủ chỗ cho mọi người đến dự cuộc vui. Hải nhìn lên sân khấu, tấm màn nhung đỏ chót có gắn 2 tấm mặt nạ mà Hải đoán đó là dấu hiệu văn nghệ. Phía trên treo thật nhiều cờ với hàng chữ lớn : « Lễ phát thưởng ». Đang ngỡ ngác trong muôn màu sắc lạ mắt, bỗng Hải đặt tay mẹ chỉ về một nhóm người vừa đi đến :

— Bọn con Vân, Nhi Nhã đó mẹ. Ê Nhã ơi lại đây,

— Lạy Bác ạ, Hải đẹp quá.

Bọn Vân vừa đến, vây quanh mẹ và Hải vào giữa, mẹ vui vẻ hỏi Vân :

— Mợ đâu con,

— Dạ thưa Bác Mợ con đến sau ạ,

« Giờ khai mạc sắp đến, trân trọng kính mời quý vị Phụ Huynh cùng quan khách vào ghế danh dự, riêng các em học sinh hãy vào chỗ dành riêng từng lớp cho các em ». Máy phóng thanh gọi lớn. Mẹ Hải vào ghế ngồi cạnh mẹ của Vân, Nhi, Nhã. Bọn Hải kéo xuống ngồi đầy một hàng phía sau. Vân

nhìn lên phía góc sân khấu, một dãy bàn đầy những phần thưởng bọc trong giấy xanh, đỏ, Vân nói cùng Nhã:

— Nhiều quá Nhã ơi, đó hồi bọn mình phải thuê xích lô mà chở.

— Sức mấy mà kêu xích lô. Cả bọn cười ầm.

Một hồi chuông rung, màn mở, cô Hiệu Trưởng hiện ra trước máy vi âm giới thiệu chương trình và đọc diễn văn khai mạc. Phần văn nghệ bắt đầu bằng một màn vũ. Bọn Hải quá đỗi ngạc nhiên lúc nhìn mấy con Hương, Hòa, Thanh trong những khuôn mặt phấn sáp, uyển chuyển theo nhịp đàn.

— Mày xem con Hương mặc đồ tây «ác» không.

— Thua con Hòa, mày xem nó đánh phấn tuyệt chưa.

— Lại còn nhà con Thanh nữa, ăn gì mà mập thế.

Hải và chúng bạn cãi nhau át hần cả tiếng mọi người phản đối phía sau. Giờ phát thưởng bắt đầu bằng lớp của Hải. Không riêng gì Hải hồi hộp mà cả Vân, Nhã, Nhi cũng thế. Nguyễn-thị-Duyên-Hải, Hải nghe tim mình như muốn vỡ tung khỏi lồng ngực, bước lên sân khấu bằng những bước ngập ngừng.

— Bác chúc con sang năm cũng học giỏi như năm nay, Bác sẽ hân hạnh phát thưởng cho con lần nữa.

Mẹ của Vân trao Hải một gói lớn bà vừa vuốt tóc Hải vừa nói. Hải lí nhí, cảm ơn bác. Rồi chạy nhanh về chỗ ngồi không quên liếc nhìn về phía mẹ bắt gặp ánh mắt của mẹ nhìn Hải thật triu mến. Đến lượt mẹ Hải phát thưởng cho Nhi. Lúc cả bọn đã trở về chỗ, chương trình tiếp tục phát phần thưởng cho các lớp sau, Hải không còn lưu ý, Hải đang bận nhìn con Búp-Bê to tướng nằm trong bao giấy dầu đỏ trong tay Nhã.

— Mày được con búp-bê đẹp quá.

— Mai bay qua nhà, bọn mình chơi chung, mày có bộ son quánh Nhật-Bản nhất xứ.

Niềm hân hoan tràn ngập trong lòng bọn Hải. Ngoài kia không khí vẫn nhộn nhịp.

* * *

Hình ảnh đó 8 năm rồi nhưng không bao giờ phai lạt trong trí nhớ Hải, như chiều nay lúc ở sở về ngang qua công trường đang làm lễ phát phần thưởng, bất giác Hải dừng lại, lặng nhìn vào sân trường; cũng những bóng nhỏ tung tăng trong các bộ đồ mới, những gói giấy xanh đỏ, cũng sân trường mái ngói hàng phượng trổ hoa thắm cả góc trời đang phơi mình trong nắng hè chói chang. Nhưng hình ảnh đây không phải là của 8 năm trước. Bây giờ ngôi trường mái cũ

rêu phong, hàng phượng thắm trước sân đã lui về dĩ vãng, đã ngăn cách bên kia thật xa vời như Hải giờ đây xa rời tuổi nhỏ, hoài niệm vùng chi phí tuổi thơ đó như một xót xa. Cô bé ngày tháng xưa với nhiều biến đổi trong cuộc sống xô bồ nhiều loạn. Thật không còn gì, Hải nói thầm thế. Không biết bây giờ ngôi trường thuở nhỏ gần dòng sông tươi mát ở quê hương mình có còn không, 8 năm rồi còn gì, dây phượng vĩ còn đó không, hay cũng điêu tàn theo năm tháng Vân, Nhã, Nhi bây giờ không biết còn nhặt từng cánh phượng tan tác ép vào sách tặng nhau nữa không.

Hải từ bỏ ngôi trường đó theo biển chuyên thời cuộc. Lên Tỉnh, sống cùng mẹ. Hai mẹ con bòn chắt ở quê nhà vừa đủ số vốn cho một hàng tạp hóa thật khiêm tốn ở chợ. Hình ảnh cha, Hải không còn nhớ rõ. Cha Hải đã bỏ đi biên biệt năm Hải lên ba. Nói là theo kháng chiến, Hải chỉ biết thế. Mẹ Hải nói Hải có đôi mắt rất giống cha, Hải soi gương và hình dung ra khuôn mặt cha triu mến.

Tám năm rồi Hải đã đậu Tú Tài I, Hải định học thêm, nhưng nhìn mẹ èo ọp theo ngày tháng tàn tảo từng đồng. Những buổi sáng lạnh như cắt, chiếc lưng cong xuống theo đôi gánh hàng Hải nhìn hình ảnh đó và không còn học được, Hải nói cho mẹ biết ý nghĩ của mình, mẹ giận dữ:

— Con ra đời sớm khổ lắm, con ráng học thêm.

— Thôi mẹ, con đã nhờ chú Toàn xin việc cho con, làm thư ký ở Tòa Hành Chánh lương tháng 3.200 \$ 00. Thật tình con biết không thắm vào đâu, nhưng cũng đỡ phần nào cho mẹ. Đi làm con sẽ cố học thêm.

Mẹ không khóc nhưng mắt mẹ đỏ hoe, mẹ ôm Hải vào lòng như thời bé dại đã từng ôm Hải thế:

— Tội con tội, nếu ba trở về, mẹ con ta đâu có đến nỗi.

Bây giờ mẹ mới khóc, Hải cũng khóc theo. Nước mắt mẹ hiền rơi những giọt xót xa. Và từ đó Hải mang trên mình một trách nhiệm lớn lao, ban ngày Hải đi làm tối về tính sổ cho mẹ và học thêm. Thời gian lần lượt qua, tuổi nhỏ của Hải cũng vơi dần theo năm tháng thoáng qua thật nhanh, không hò hẹn, nhưng thật bùng sáng mỗi khi bắt chợt hình ảnh cũ trở về, đánh thức trong tiềm thức Hải thật rõ ràng tinh vi.

Như giờ đây, trước công trường đang làm lễ phát phần thưởng, Hải thấy nuối tiếc thời trẻ thơ vơi vĩnh của mình, tiếc những buổi nắng hồng lên cao, những bước chim non băng mình trên những cánh đồng lúa phì nhiêu. Đây áp trong từng hơi thở. Thật thơm. Thật ngọt. Rồi nắng quái đình lên; nắng đồ nghiêng. Tuổi nhỏ là thế.

XEM TRANG 47

Chuyện của Bé

THUYỀN-LƯU-THỤY-GIAO

CÓ lẽ kiếp trước bé là người ở Huế, nên kiếp này tóc bé dài lê thê, xuống quá khỏi lưng nữa (!) Tóc dài cũng có lắm cái khổ, mỗi lần cúi xuống là một lần mất công hất ra sau. Lắm hôm bé mỏi cả tay nữa cơ, thế mà có xong đâu, vuốt được nó lại xoa ra trước như để chọc tức bé. Trời bây giờ tuy đã sang xuân mà vẫn nóng (ủa?) Đề tóc dài quả là một cực hình, nóng hằm dừ quá, bé luôn mồm kêu ca: «Úi giờ! Ôi nóng quá!» Mẹ ý chừng như hơi điếc tai vì bé: «Ai bảo cô đề tóc dài làm chi, rồi bây giờ than nực?» Thế có ức không? Mẹ đã không an ủi thì chớ, lại còn «rửa» bé nữa. Lại thêm anh Phương cứ trêu bé:

— Kìa, mái tóc thề của anh tại sao lại mếu trông dễ ghét thế?

Giận quá, bé nỏ mồm bảo anh:

— Em mếu kệ em, việc chi đến anh mà sía vô?

Tức thì bị mẹ mắng ngay:

— Kìa, Thụy Giao nói hỗn với anh thế hả?

Được thề, anh Phương lại càng dài mồm ra thêm, bé ức quá nín không được òa khóc liền. Cứ như mọi ngày thì anh Phương vội vàng chạy lại dỗ bé ngay, nhưng hôm nay được mẹ bênh thành thử cứ «trơ trơ» ra. Mẹ vẫn còn hơi giận:

— Có nín đi không? Lớn già đầu mười lăm, mười sáu tuổi chứ còn bé bỏng gì nữa mà động tí là nước mắt dòng dòng thế.

Bé vẫn không nín. Hôm ấy hình như cả nhà đều hòa bắt nạt bé. Bố lại cười rũ ra trong khi chị Hà vừa thêu áo vừa tùm tùm cười.

Ức quá nè trời ơi, trời có biết hông?

Giữa bữa ăn, dù quạt trần đã chạy hết cỡ mà vẫn không át nổi cái nóng của mặt trời... đang cơn giận dữ. Bao nhiêu tia nắng đều trút cả xuống địa cầu. Bé chịu số phận hằm hiu hơn cả, vì đề tóc dài nên chốc chốc lại mở miệng: «Nóng quá mẹ ơi». Mười lăm phút sau cả nhà đều lây cái nóng

của bé, mồ hôi nhỏ từng giọt lấp lóp. Câu nói của bé thành nhảm tai nên mẹ gắt:

— Nóng quá thì mai mẹ dẫn đi uốn cao lên. Nói mãi, khổ quá.

Ừ nhỉ, tại sao bé lại không uốn tóc như mẹ, trông xinh ghê mà lại gọn nữa. Bé hân hoan:

— Vâng. Mai mẹ cho con đi uốn nhé.

Anh phượng thì vẫn «gần bát sách»

— Thôi đừng uốn ưỡng lắm. Thụy Giao để tóc dài trông đẹp hơn.

Ý kiến của anh bị chị Hà phản đối:

— Uốn lên cho đỡ nực, chứ bây giờ ai lại để đầu «nhà quê» thế?

Hai anh chị cãi nhau ỏm tỏi quên cả ăn. Năm phút sau, bố phải giảng hòa trong khi mẹ và bé bịt tai thật kín kéo.. thùng màng nhĩ:

— Đầu của em chứ của chúng mày à? Để tự Thụy Giao nó chọn chứ.

— Vâng ạ — hai anh chị đồng thanh — Thế T. Giao chọn kiểu nào?

Hỏi đến bé thì khó nói quá. Ai mà quyết định nời trong có mấy giây đồng hồ. được? Bé ngẫm nghĩ mãi chưa nghĩ ra. Bỏ đi thì tiếc lắm, công bé để từ mấy năm kia mà. Cắt uốn lên cũng hay hay Thế thì biết chọn đường nào bây giờ? Anh Phượng sốt ruột hỏi:

— Sao nói ra đi chứ.

Bé ngập ngừng:

— Cắt đi hơi ưỡng nhưng mà nóng quá, hay là...

Mẹ thấy ý kiến của mình được hưởng ứng nên tấn công luôn:

— Hay là mẹ dẫn Thụy Giao đi uốn nhé.

Bé gật đầu, nhưng ra điều kiện.

— Mẹ phải mua đèn con một con búp bê thực lớn cơ.

Mẹ ừ, đồng ý. Bố thì chẳng có ý nghĩ gì nên tiếp tục... hần sức. Còn chị Hà tha hồ le lưỡi nhại anh Phượng:

— Thấy chưa, Thụy Giao theo em mà. Anh Phượng tức tối ngồi yên mặt đỏ như gấc.

Đến tiệm uốn tóc bé mới cảm thấy sờ sợ. Khách đông nên mẹ và bé phải ngồi chờ. Thu gọn mình trong chiếc ghế sa lông rộng rãi, bé cầm tờ ấtun báo Newsweek lên đọc. Nói là đọc chứ bé thấy chữ gì đâu, mắt còn mãi liếc nhìn các cô thợ làm việc. Ôi chao sao lại vác dao búa, i quên, dao kéo ra cắt soẹt soẹt thế kia? Lại còn có mấy bà phải đội «nời» trên đầu mà chẳng biết nặng. Lát nữa bé cũng sẽ bị cắt rồi phải đội một «cái nời» vào, nặng bỏ sừ đi í. Bé bắt đầu run run, sợ sợ là:

— Mẹ ơi, hay con chả uốn nữa đâu Mẹ gắt:

— Ờ hay cái con này lạ chửa. Đòi uốn cho lắm rồi lại đòi thôi. Dở chứng đấy hả? Mà uốn thì có gì mà sợ, chỉ một lát là xong ngay, mười sáu, mười bảy tuổi đầu mà cứ như con nít thôi.

Trời, mẹ nói cứ như là.. thánh sống í. Uốn sợ bỏ sừ mà mẹ lại nói xong ngay, lại còn phải đội nời nữa. Biết thế bé ở nhà cho rồi, đỡ phải mất công đi đến tiệm. Vả lại mình mới có mười lăm mà mẹ tăng tuổi cho kỳ cục dzậy? Sợ thấy mồ Bấy giờ bé mới biết đề mái tóc thế nó hay hay thế nào ấy. Anh Phượng nói

đúng nhỉ? Vậy mà bé cứ nghi oan anh ấy hoài à. Nước mắt bé chỉ chực trào ra, bé cố giữ lại. Ai lại khóc giữa đám đông kỳ quá đi...

Một lát sau, có một bà đã xong xuôi đi ra, bé hỏi:

— Bà đội « cái nôi » đó có nặng không?

Bà ta cười rồi đi luôn, còn mẹ ngượng đỏ cả mặt, cốc bé một cái:

— Con này rõ hay chữa, chỉ vớ vẩn thôi

Ơ, tại sao thế nhỉ? Bé có quyền tìm hiểu cơ mà, « thắc mắc và giải đáp » chứ lì. Nhưng bé không có thì giờ nghĩ lâu, một cô thợ ra cười duyên bảo mẹ:

— Mời bà và em vào ạ.

— Không tôi không gọi đâu, con nhỏ này đây.

Bỏ sừ rồi, đến lượt bé rồi à. Chạy

là vừa, bé định quay mình thì mẹ giữ lại:

— Con bé này hay nhỉ, mẹ không đùa đâu nhé. — Mẹ nghiêm mặt.

Nước mắt suýt trào ra, bé nói với mẹ:

— Con chả uốn đầu mẹ ơ — Giọng bé gần như mếu.

Rốt cuộc bé vẫn phải theo mẹ và cô thợ vào ghế. Cô ta luôn miệng cười bảo: « Không sao đâu em ». Bé nhìn cô ta một cái như thăm trách:

— Thế mà cô bảo không sao. Cô có giỏi thì ngồi vào đi.

Tiếc thay mái tóc của cô đã được uốn cẩn thận rồi. Mẹ ấn bé ngồi xuống ghế cho cô thợ choàng tấm khăn trắng lên người. Rồi cô thấm nước vào đầu bé, ơ kỳ cục vậy? Bé nhìn mẹ, mẹ cười trấn an. Giây phút trọng đại đã đến, bé nhìn cây kéo cắt từng lọn tóc mịn màng của bé mà đau đứt ruột (!) Ôi, còn đâu sợi tóc « mơ huỳnh » nữa. Mái tóc thề nay đã trở thành mái tóc... cụt. Tiếc quá đi, chặc chặc chặc, bé nói với cô thợ:

— Cô giữ chỗ tóc đó cho tôi nghe.

Mẹ ngạc nhiên:

— Con giữ mái tóc làm của à? Vứt đi cho rồi.

Bé muốn khóc oà lên cho đỡ tức, nhưng tiếc là không có anh Phương ở đây để dỗ bé và hơn nữa khóc kỳ lắm. Mắt bé đỏ hoe, bé cúi đầu chả dám nhìn vào gương nữa, sợ bắt gặp mình đang mếu thì chắc bé oà ngay lên quá. Bàn tay, cô thợ thật khéo léo, bé thấy những ngón tay nhanh nhẹn lùa trong tóc. Bé thấy cô ta hỏi:

— Em muốn cắt ngắn hay dài?

Bé ngàng đầu lên nhìn. Ồ hay, sao

bây giờ tóc bé lại ngắn cũn cỡn, lại nham nham nhỏ nhỏ thế kia? Cứ như là đầu... Giảng Sà Beng (một nữ tài tử) ấy Quê quá xóa Không dám nhìn lâu bé trả lời nhanh:

— Ngắn đi

Lại thấy dao, kéo, kẹp tóc loạt soạt, bé như chết ở trong lòng một ít (!) Tất cả đều tại mẹ hết á. Chỉ vì mẹ bầy têu ra cái vụ đi uốn tóc này làm bé... đau khổ quá. Bé chẳng thích búp bê nữa đâu, bé chỉ muốn có lại mái tóc thề như trước cơ. Về nhà phải bắt anh Phương mí chị Hà dẫn đi ăn kem, xem xi nê... lung tung mới được (!)

Lát sau bé lại ngược mắt nhìn vào mặt kính. Ủy trời đất ơi, đầu bé sao lại đầy những cuộn, kẹp tóc lung tung lờm chờm, cứ như đầu con nhím í. Vậy mà mẹ cứ quảng cáo: uốn tóc đẹp như B.B, uốn tóc mát, uốn tóc xinh... Chả thấy đâu, chỉ biết là bé đang chịu cực hình đây thôi. Bé thấy mọi vật chung quanh đều vô duyên hết, ngay cả mẹ nữa. Rồi cô thợ loay hoay sửa cái cần của « cái nôi » Bé sắp sửa bị đội nôi rồi đấy, kỳ quá mẹ ơi. Bé nhìn mẹ cầu cứu, mẹ lại vẫn cười như để... trấn an. Nếu bé có gan bé sẽ bỏ chạy khỏi đây ngay tức khắc.

Nhưng chợt cô thợ kéo bé ngã người lên lưng ghế nệm rồi chưa kịp cử động gì, bé đã bị cô ta choàng « cái nôi » vào đầu. Nóng quá, cứ tưởng uốn tóc mát, thế nào, ai ngờ nóng còn hơn mặt trời nữa. Bé định giơ tay lên gỡ ra thì cô thợ gọi giật:

— Em đừng cho tay vào em.

Rút vội tay lại, bé đành ngồi im thin thít. Lát rồi quen dần, bé cảm thấy dễ chịu hơn lúc đầu.

Hai tiếng đồng hồ qua, cô thợ đã nhắc « cái nôi » khỏi đầu bé và đang gỡ kẹp, cuốn tóc. Bé hồi hộp đợi chờ

kết quả. Khi cái kẹp cuối cùng đã vào tay cô thợ thì mẹ cười bảo:

— Đây bây giờ thử ngắm lại xem có đẹp? Cứ chê ổng chê eo mãi.

Bé nhìn vội mình trong gương, bây giờ bé hoàn toàn là một cô bé với mái tóc bầu bĩnh ngang tai. Bé thấy mình vô duyên quá, vậy mà mẹ cứ khen đẹp, chả hiểu tại sao. Bé thấy ngượng với mọi người, ngay cả với hình bóng mình trong gương nữa. Coi bé quê quá cỡ.

Sốt ruột đợi mẹ trả tiền, bé cảm thấy nóng mặt khi thấy mọi người đều nhìn mình. Và rồi không đợi mẹ, bé đã tự tiện bước ra cửa lệ làng gọi tắc xi. Mẹ bước theo hỏi:

— Đi gì vội vậy Thụy Giao?

Mình tự nhiên thấy giận mẹ vô cớ quay mặt nhìn ra cửa kính xe không trả lời. Mẹ cười cầu hòa:

— Thôi cho mẹ xin lỗi đi T. Giao.

Bé « tạm » tha lỗi cho mẹ thôi, chưa xí xóa hẳn.

Về đến nhà, bé chạy nhanh vào chẳng đợi mẹ nữa. Anh Phương chặn bé lại đầu tiên:

— Ủi chu choa, sao mà xấu thế, cứ như là ma-lem ấy, thà để mái tóc thề còn hơn.

Chị Hà cũng lên tiếng bênh vực ý kiến của mình:

— Cái anh này, chỉ được cái sạo thôi. Trông Thụy Giao đẹp thấy mồ đi.

Bé chẳng đợi ai khen thêm một câu, chạy vụt lên cầu thang. Bố thấy âm thầm chạy ra gặp bé, bố khen liền:

— Ủi giao con gái của bố đẹp quá. Đứng lại xem nào. Phương ơi mang máy ảnh lên chụp em vài « pô » đi

Nhưng bố chưa nói hết thì bé đã đóng cửa phòng, nằm im im ở trong.

Tối lại, bé nằm trên giường xem trang Tuổi Thơ, tai nghe lôm bôm tiếng ở dưới nhà :

— Hà, lên gọi em xuống ăn cơm đi.

Chị Hà dạ một tiếng rồi có tiếng lọc cọc lên cầu thang. Một lát bé nghe tiếng gõ cửa rồi chị Hà nói vọng vào :

— Thụy Giao ơi, xuống ăn cơm đi bé, nhịn à ?

Bé còn hơi giận chị nên lãnh đạm trả lời :

— Em không đói.

— Thôi, giả bộ hoài cô ơi, xuống ăn đi.

Chị vừa nói vừa vặn nắm cửa định vào, nhưng bé đã khóa chặt rồi, chị vào sao được. Đợi một lát chẳng thấy gì chị đành xuống nhà :

— Em Thụy Giao không ăn cơm à.

— Ồi, cái thứ hờn mát trẻ con ấy mà, đẹp rồi còn làm bộ — Tiếng mẹ vang lên.

Riêng bé thì bé thấy mình vô duyên quá, chả biết thật không hay là bé giả bộ đấy ?

Thuyện Lưu-Thụy-Giao

Có một loài hoa

Có một loài hoa thật diễm kiều
Mang tên người chị của em yêu
Hằng năm mỗi độ khi hè viếng
Hoa rủ về đây vốn thật nhiều

Nhắc em kỷ niệm ngày thơ ấu
Dưới ánh chiều quê gốc Phượng Hồng
Tay hái màu hoa ươm tóc biếc
Chị vào thưa mẹ có xinh không.

Me cười rồi bảo : «Ồi ! Xinh quá !»
Đẹp tựa nàng Tiên tắm nắng hồng
Công Chúa của mẹ duyên dáng nhỉ !
Bao giờ cô sẽ bước sang sông ?»

Thẹn thùng chị nép bên song cửa
Sau chiếc khăn thêu má ửng hồng ?
Chả đáp lời mẹ mà lại trốn
Em cười trêu chị : «Xấu ghê không ?»

Rồi một chiều thu chị lấy chồng
Bỏ em giá lạnh giữa mùa đông
Nắng hè mỗi độ reo cảnh phượng
Ai dỗ em thơ sưởi giấc nồng ?

DIỄM PHƯỢNG

tiếng nói KHÔNG TÊN

BẠCH LIÊN TRỞ TÀI THẨM TỬ

TIẾNG NÓI KHÔNG TÊN THƯỜNG PHÁT RA Ở ĐẦU DÂY ĐIỆN THOẠI CỦA CÁC NHÀ ĐÀI THƯỜNG GIA, CÁC NHÀCH. SẠN LỚN HAY NHỮNG ÔNG TRIỀU PHÚ... VỚI MỤC ĐÍCH LÀ BẢO TRƯỚC SẾ CÓ MỘT VỤ ĐÁNH CẤP BỊ MẬT... DÙ CÁC ÔNG CHỦ SỰ, ÔNG GIÁM ĐỐC KHINH. THƯỜNG HAY LO CANH CHỪNG CẢN MẬT...

SÁNG HÔM SAU, BỐN VỊ TÌNH NGHĨ HÔM NAY ĐƯỢC MỜI ĐẾN PHÒNG ĐIỀU TRA...

ĐEM QUA TÊN CƯỚP VÔ DANH LẠI CẢ GAN HÀNH ĐỘNG NGAY PHÒNG LÂM VIỆC CỦA BÁC T. TÂN NHÀ THÂN TỬ... THEO NHƯ THÔNG LỆ CỦA HẸN...

HẸN ĐIỆN THOẠI BẢO TRƯỚC VÀ CHÚNG TÔI THU ĐƯỢC "ĐOẠN CUỐI" CỦA CÂU CHUYỆN...

"TA CHẮC CHẮN CÁC NGƯỜI SẼ THỨC SÁNG TRĂNG ĐÊM NAY ĐỂ CANH GIỮ. SONG TA BẢO TRƯỚC: CÁC NGƯỜI SẼ MẤT GIỜ VÔ. ÍCH... HA, HA, HA!..."

HỒI HỒM ÔNG LÀM GÌ HỖ ÔNG AN? KHOẢNG 11 GIỜ

CHẮC CỎ NGẠC NHIÊN NẾU TÔI NÓI TÔI NGỦ

11 GIỜ NGỦ CHỨ CÒN LÀM CÁI GÌ NỮA. THỬ HỎI CỎ ẠI THẤY TÔI ĐEM QUA LẠI VẮNG Ở KHU ẤY KHÔNG? TỪ ĐƯỜNG LÝ THÁI TÔ VỀ NHÀ TÔI CŨNG QUÁ GIỜ GIỚI NGHIÊN NỮA LÀ...

À HÀ TÀI SAO ÔNG RỒ VẮM PHÒNG TÔI Ở LÝ THÁI TÔ

HỨM! ÔNG BIẾT ĐỌC KHÔNG? CHẮC ÔNG CHO TÔI NGỦ ĐỐT KHÔNG KEN. BẢO CHỮ GÌ? BẢO CHỈ MÀY HỒN RẦY CHẮC NÓI CHUYỆN VIỆT NAM PHONG HÓA TIỀN?

THÔI ĐỦ RỒI ÔNG CẬN A, M' TRƯỞNG
HỢP NÀY NHÂN CHỨNG VỎ GIÁ TRỊ
VÌ ÔNG Ẻ CŨNG ĐI TÌNH NGHĨ
NHỜ ÔNG

HAI NGƯỜI CÓ
THỂ ĐỒNG LÒA
VỚI NHAU RỒI
ĐỒNG NÓI LÃO

HỒM!

XIN ÔNG CẬN THÂN
LỜI NÓI MỘT TÍ, VÌ NẾU
CẬN TÔI SẼ KỂ LẠI
CHUYỆN PHIM....

XIN LỖI ÔNG Ẻ, VÌ TÔI,
TÔI KHÔNG CẬN XEM
PHIM TÔI CŨNG CÓ THỂ
KỂ CHO ÔNG NGHE ĐƯỢC NHỜ
BÁO CHÍ ÔNG Ẻ...

NÀ NÀY ÔNG CẬN VÀ ÔNG
Ẻ A KHÔNG PHẢI CẬN LÝ
NHIỀU MÀ ĐƯỢC ĐAU, ĐỐI VỚI
CHÚNG TÔI THÌ KHÔNG CẬN
VÌ AI LÃ THỦ PHẠM THÌ TÍ NỮA
TÔI SẼ NÓI SAU KHI TÔI ĐÃ
ĐÚC KẾT TẤT CẢ BỐP LỜI KHAI

CẢI NHIỀU VỎ CH, VÌ THỦ PHẠM
HIỆN LÀ MỘT TRONG BỐN VÍ, HÃN
ĐANG Ở ĐÂY, RỒI TÔI SẼ CHỈ CHO
MÀ XEM... HÃN ĐANG ĐƯA VÀO CHỢ QUÂN
HAY BIÊN HOÀ...

BACH LIÊN CHỈ AI ĐÓ CÁC BẠN THẨM
TỬ CỦA LIÊN?

CÁC BẠN XEM LẠI MỘT LẦN NỮA ĐI
VÀ HY VỌNG BẠN SẼ NGHE THẤY RÕ
HƠN TIẾNG NÓI KHÔNG TÊN ĐÓ CỦA
AI : ÔNG AN, ÔNG PHỄ HAY CỦA
MỘT TRONG HAI ÔNG CẬN VÀ Ẻ...
CHỈ KHÓ XEM LẠI ĐI, LIÊN NÓI NHỎ :
"ANH VÍ CẬN THÌ MÀ XEM QUA CÓ
MỘT LẦN ĐÃ BIẾT AI LÃ THỦ PHẠM
ĐÂY."

CÁC BẠN NHỚ GỢI DỒM VỀ CHO VÍ CHO
BIẾT "TIẾNG NÓI KHÔNG TÊN" CỦA AI
VÀ TẠI SAO B. LIÊN NHẬN RA ĐƯỢC...
HẸN KỲ SAU, MẸN... VIVI 467

Viết cho

TUỔI TRẮNG TRÒN

5

ngịch !

TUỔI gì chứ nói đến cái sự nghịch thì nhất tuổi trắng tròn rồi, không một lứa tuổi nào có thể địch lại. Mơ mộng, dành rằng chúng mình mơ mộng chứ sao, nhưng ngoài những lúc mơ mộng thì... tha hồ mà nghịch. Ba mẹ mắng thế nào cũng không chừa, thầy cô đe thế nào cũng không xong, vẫn cứ chịu khó nghịch như thường.

Ở nhà, trong lớp học, ngoài sân chơi, buổi sáng, buổi trưa, buổi chiều, buổi tối, lúc nào, nơi nào chúng ta cũng có thể nghịch được. Buổi sáng nghịch để bắt đầu cho một ngày hoạt động, buổi chiều cũng nghịch để... đỡ buồn. Nghĩa là bạn có đủ lời để bào chữa cho sự nghịch của bạn.

Nhưng có bạn lại bảo :

— Có gì lạ, ngày bé tôi cũng nghịch, nghịch .. như quỷ ấy !

Thì có ai dám phủ nhận cái thành tích phi thường của bạn vào cái thuở thơ ấu mùl xanh đầu. Nhưng cái nghịch của tuổi trắng tròn nó « super » hơn nhiều, nó là thứ nghịch có phương pháp, có chọn lựa. Bạn có cần một ít dẫn chứng về cái nghịch của chúng mình không ? Hay thôi, để lát nữa chúng mình xem qua vài cái thí dụ thì... biết mặt nhau ngay.

Có bao giờ bạn thắc mắc tại sao mình lại nghịch một cách... quỷ khóc thần sầu như vậy không ? Có lần chúng mình đã nhắc đến cái bản tính hiếu động vừa phát khởi trong con người chúng ta, nghịch là phương pháp phổ thông nhất để thỏa mãn khuynh hướng hiếu động.

Nghịch nó cũng có hai loại : nghịch một cách công khai, lộ liễu và một loại nữa là nghịch ngầm, nghịch cái kiểu chuốt nhắt. Nghịch công khai thì nhất định con trai phải hơn rồi, thôi thì trêu thầy, giấu sách vở giầy dép của bạn, dán giấy vào lưng lên ngồi bàn trước, đuổi nhau đến chỗ bàn đồ ghế, trộm vở của bạn rồi cả lũ hè nhau ký đầy vào, gọi là một chút kỷ niệm... Cừ ngồi mà kể ra, không biết bao giờ mới hết. Tuy

nhiên xét ra con trai tuy mạnh tay, nhanh chân, to miệng đấy nhưng lại rất kém về khoa nghịch ngỗ, nói cho đúng, có thể bảo rằng con trai chẳng biết nghịch ngỗ là cái quái gì. Thế bạn muốn biết nghịch ngỗ nó ra làm sao không? Hãy « nghe » câu trả lời của một cô đôi tám :

— Các anh thì « sức mảy » biết được cái sự nghịch ngỗ của con gái chúng tôi. Chúng tôi cũng định giữ bí mật quán sự để làm món gia truyền của nữ sinh. Nhưng thôi, gọi là trong tình thân cỗi mủ, chúng tôi bật mí cho các anh một tí để các anh đỡ ảm ức. Nghịch ngỗ là một xảo thuật che mắt thiên hạ khiến thiên hạ cứ tưởng là mình ngoan ngoãn lắm, nhưng thực ra kẻ bị làm dối tượng cho sự nghịch ngỗ thì đau khổ không ít, có khi lại tức như bị bỏ đá mà chẳng làm gì được.

Các anh lúc đầu không tin ư? Có muốn chúng tôi dẫn chứng cho hiểu rõ vấn đề thêm một chút không? Thì đây, chiều các anh vậy.

Lớp tôi có một ông thầy dạy Việt văn, ông ấy còn trẻ lắm, nhưng mà lại rất nghiêm. Hôm nọ tôi với con bạn cười với nhau có một tí trong giờ nghe giảng mà bị ông ấy bắt đứng góc lớp đến 10 phút. May là trường tôi chia cho nữ sinh học lớp riêng chứ nếu có mặt các anh thì thật là « què ». Tuy vậy tôi cũng sùng ông thầy lắm và nhất định phải trả thù. Dịp may đã đến, tôi có một con bạn mặt báo viên cho hay là ông thầy thân mến của tôi thích ăn chua còn quá con gái. Chả là nó ở gần nhà ông ấy, một lần nó bắt gặp ông ta lậu một quả xoài tượng về nhà, mới mình « lém » hết tron. Biết được nhược điểm của địch, bọn tôi đặt kế hoạch lấn công ngay. Trước giờ học, cả bọn tôi trong cặp ra một quả xoài tượng, một gói muối ớt rồi gọt gọt, thái thái chia nhau ăn ngon lành lắm. Chuông vào học cả bọn vẫn ngồi ăn tỉnh bơ, đợi cho ông thầy thích ăn chua đã vào lớp mới chịu thu dọn vào học bàn, rồi đứng lên chào ngoan ngoãn. Khi cho thầy, thầy đã trót thấy cái món hấp dẫn ấy nên đứng ngồi không yên, giảng bài ngộp ngà ngộp ngọng, chả là cái « quả táo » ở cổ thầy nó cứ chạy lên chạy xuống thì làm sao mà giảng bài cho xuôi được. Con bạn tôi còn giả bộ lấy cặp trong học bàn, cố ý đánh rơi một miếng xoài xuống đất. Thầy trông thấy, đáng đau khổ lắm và « quả táo » chạy lên chạy xuống nhanh hơn. Chúng tôi thì rất ngoan ngoãn, ngồi im lặng, ghi ghi chép chép ra vẻ chăm chỉ lắm. Chuông hết giờ, lúc đó cả bọn mới cười phá lên, thầy biết bị trêu, đỏ mặt lên đi mất.

Đây là một dẫn chứng sơ sơ về cái nghịch ngỗ của chúng tôi, còn lắm cơ nhưng thôi, chả kể làm gì kéo các anh chết ngất đi mất. Các anh thì còn khuya mới theo được chúng tôi.

Tóm lại, cả con trai lẫn con gái mỗi bên có một kiểu nghịch riêng và ai cũng « ưu tú » cỡ, bạn nhỉ. Nhất định không thể nào chúng ta bỏ nghịch được. Vì nếu không nghịch chúng ta đã không phải là tuổi trăng

bắt cóc

HUNG ngồi trên ghế xích đu ở hiên, hai khuỷu tay tỳ vào đầu gối, bàn tay nâng lấy cằm, mắt nhìn ra ngoài đường, có vẻ ao ước lắm. Bọn trẻ con nô đùa ở phía ngoài, tiếng reo hò vang dậy, tiếng chân chạy thành thịch như thúc giục Hưng. Đã mấy lần Hưng tính nhồm lên chạy bay ra ngoài nhưng mỗi bận như thế, cái roi mây manh mãnh, dài dài của ba lại hiện ra trước mắt. Ba ít đánh đòn nhưng đòn của ba thì phải biết, roi nào ra roi nấy, nghĩ đến cũng lạnh rùn người. Còn má nữa, Hưng nghĩ đến vẻ lo lắng của má, sao thương ghê! Từ hôm thằng Châu con bác Bằng bị bắt cóc đến giờ ba má không cho Hưng ra đến cổng rào. Đi học đã có ba đưa đón bằng chiếc vespa êm ru, về đến nhà là hai cánh cổng cài then kỹ. Mấy hôm nay người ta xôn xao về chuyện trẻ con mất tích. Rồi bao nhiêu giả thuyết được nêu ra, cái nào cũng đáng sợ cả.

Sân nhà hẹp, chỉ là một khoảng hiên con con, không đủ cho Hưng và cu Minh tung hoành. Gớm! Hai chú bé nô cả ngày, lúc nào cũng có tiếng cười. Cu Minh lên năm tuổi, người mập mập, hai má phính phính cái miệng, cong cong như thằng bé trong hộp sữa Guigo, trông dễ yêu lắm cơ. Mọi ngày hai anh em vẫn dắt nhau lên quán bà Chín mua ô mai hay xem bọn trẻ trêu chọc ông Bền. Ông Lão say sưa tối ngày, sống với đứa con gái ở đầu ngõ. Chị Thắm —con gái ông Bền—bận bán rau ở ngoài chợ nên bọn trẻ chẳng kiêng nể ai cả. Chúng tụ tập trước nhà ông Bền la lối làm ồn cả xóm. Chỉ khi nào có bóng chị Thắm quây hai chiếc thúng không, vội vã trở về, bọn trẻ mới chịu tản má, rồi khi chị Thắm đi, lại đầu vào đó. Ba má Hưng cấm không cho hai anh em nhập bầy với lũ trẻ nhưng Hưng vẫn muốn xem thử hôm nay bọn trẻ có trò gì lạ không, hay vỗ tay hát theo nhịp:

« Say là say là say chúng mình say nhiều

Say là say là say chúng mình say quá

Say là say là say chúng mình say nhiều

Say là say là say chúng mình quá say »

Nhiều lúc ông Bền chỉ rửa bọn tiểu yêu nhưng cũng lắm khi ông khệnh khạng đi theo chúng, hát hùa theo chúng. Thế là bọn con nít có dịp cười thả cửa.

Hưng thêm lăm, cái không khí bên ngoài sao quẩn rũ thế ! Hưng chỉ cần vói tay cao mở cái chốt ở trên cổng là chạy ra ngoài được, nhưng Hưng lại không dám. Bài học « vâng lời » thầy giáo mới dạy tháng trước, Hưng hãy còn nhớ kỹ. Hơn nữa Hưng cũng ngán bị bắt cóc lăm kia. Hôm qua ba bảo má :

— Minh ở nhà nhớ trông chừng hai đứa. Buổi sáng chúng nghỉ học, đừng cho ra khỏi cổng, có bề gì...

Ba chưa kịp nói « có bề gì » má đã vâng dạ.

— Vâng, mình cứ yên lòng. Hưng, Minh, có nghe ba dặn không ? Chớ dại mà ra khỏi cổng con nhé. Mẹ mình nó bắt đi đấy.

Hưng dạ nhỏ. Minh còn bé chưa, biết gì nhưng nghe thế cũng sợ lăm, chú sà vào lòng má nũng nịu :

— Con không đi chơi, con ở nhà với má cơ !

Hai tiếng « mẹ mình » sao ghê rợn lạ ! Ba bảo người ta bắt trẻ con nuôi cho mập rồi đem sang Lào bán. Eo ơi ! Sang tận bên Lào ! Hưng biết rồi, Lào ở sau dãy Trường Sơn dài dằng dặc ấy chứ gì.

Sang bên ấy chắc kinh lăm ! Không có ba chở đi học là một này, không có má đề làm nũng là hai này, không có cu Minh đề nỏ đùa là ba này, không có thằng Khoa đề rủ đánh đáo ở trường là bốn này... còn nhiều, còn nhiều lăm. Nhưng Hưng cũng chả lo cho Hưng nhiều vì Hưng sẽ không bao giờ ra khỏi rào một mình đâu. Chỉ sợ cho em Minh còn dại ham đùa lén bắc ghế mở cổng thì khốn !

— Anh Hưng ơi !

Hưng quay lại, Minh đang nhoẻn miệng cười, mắt nó tròn, đen và sáng lạ ! Mẹ mình mà bắt cóc Minh, chắc chắn là khỏi cần phải nuôi cho mập rồi. Ấy chết ! Lại nghĩ dại, nghĩ quẩn rồi ! Hưng nhìn em, hỏi bằng một giọng thương yêu :

— Gì đấy Minh ?

Minh trỏ tay ra ngoài rào :

— Tụi nó chơi đánh « khăng » kia anh.

Hưng cười :

— Minh có biết chơi đâu mà đòi ra, hử ?

— Không, anh chơi, em đứng trông anh chơi cũng « thích chán ».

Nữa, thằng bé lại bắt chước má, gì cũng « thích chán ». Hưng bẹo má em :

— Thôi Minh ạ, em không nhớ lời má dặn sao. Mẹ mình bắt đấy.

— Mẹ mình là ai hả anh ?

— Mẹ mình là người bắt cóc trẻ con ấy. Thôi lại đây ngồi với anh nào.

Cu Minh lon ton chạy đến bá cổ anh, cười dòn dã. Có tiếng má gọi ở sau nhà. Hưng cũng em đi mau vào.

— Dạ ! Má gọi con cái gì đó má ?

Má băm thịt ở dưới bếp, nói vọng lên.

— Hưng lấy cho má hộp miến Song Tàn con.

— Vâng ạ.

Hưng đặt Minh đứng xuống đất, chạy vào phòng ăn, lục trong trạn cái hộp thiếc tròn, đầy ắp miến, trắng trong.

— Má làm gì thế má ?

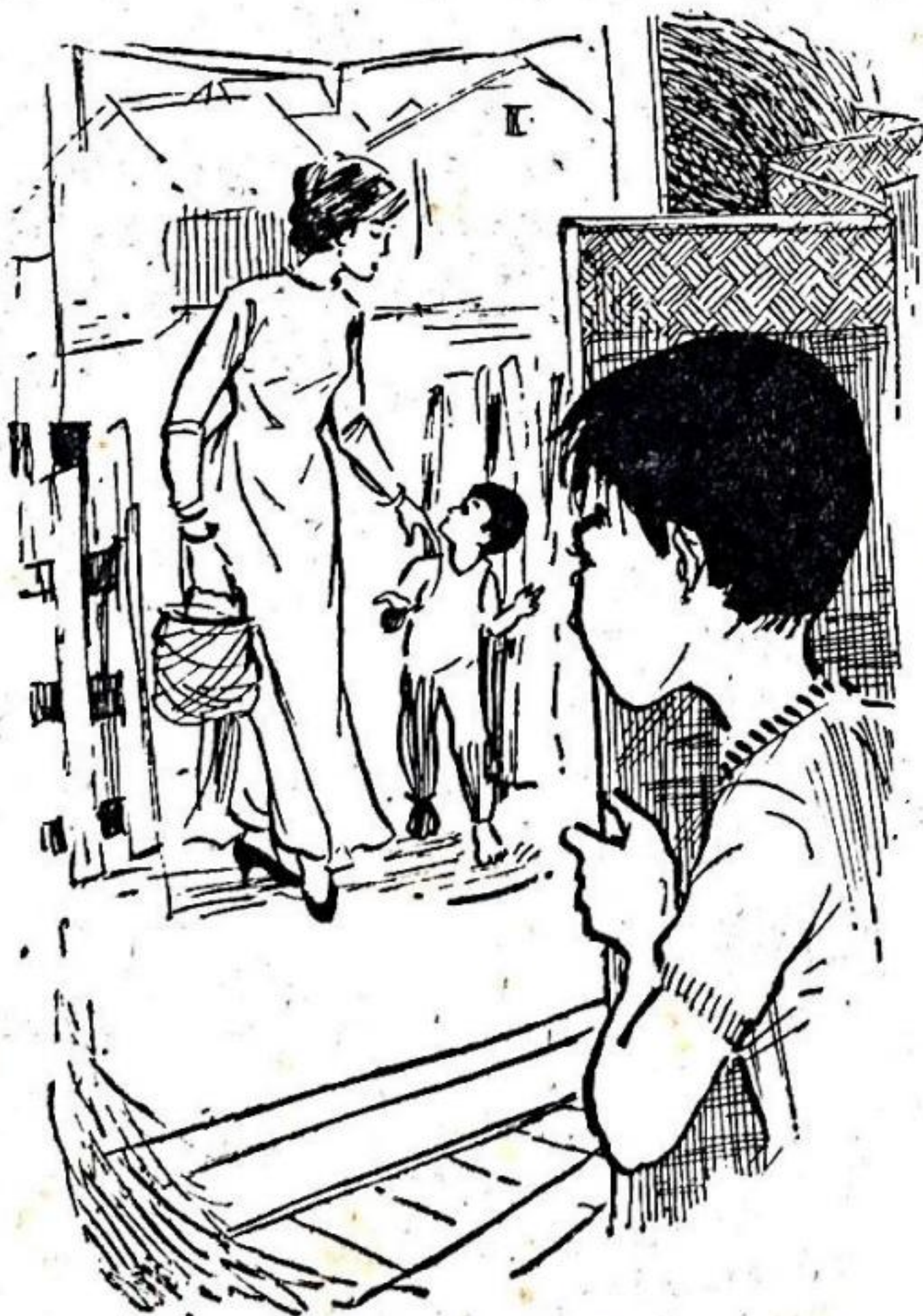
— Má làm chả trứng. Con có thích không ?

— Có ạ. Má làm ngon ngon ghê ! Ba cũng thích nữa cơ má ạ. Hôm nọ ba khen mãi đấy má.

Má mỉm cười tay vẫn băm thịt đều :

— Ủ ! Bố con nhà «anh» kén ăn, sành ăn lắm, má biết. Thôi lên nhà chơi với em, dưới này chật.

Hưng cười với má rồi nhảy lò cò lên nhà khách. Bỗng Hưng giật mình, tim thót lại. Ngoài cổng, một thiếu nữ trẻ đang hỏi chuyện em Minh. Hưng muốn chạy vào mách má nhưng lại e cô gái bắt em Minh. Hưng muốn gọi má nhưng sợ cô ta nghe được rồi nhớ « họ » có sủng... Hưng nghĩ đến những phim xi nê mà ba thường dẫn cả nhà đi. Có một cái gì thúc giục Hưng làm cậu bé rón rén, nhẹ nhàng men ra phía cửa núp sau tấm bình phong. Thiếu nữ còn trẻ, tay xách ví, tay xách giỏ cam nặng trĩu. Má vẫn thường bảo bọn bắt

cóc hay đem kẹo, bánh để mời trẻ con. Cu Minh lại mê ăn kẹo, bánh, cam quýt... mới nguy cơ chứ. Cô gái thì thầm với Minh, thằng bé cứ gật đầu, « vâng ạ » luôn. Thỉnh thoảng cả hai cùng nhìn vào nhà, cô gái có vẻ ngần ngại làm sao ấy. Ô ! Cu Minh ngốc quá !

Ai lại dám ra cổng nói chuyện với mẹ mình bao giờ ! Cô gái chỉ việc đứng thẳng người lên là mở được cổng Kla ! Kla ! Cô ta đang mở cổng, em Minh lùi vào... Phải kêu lên mới được ! Nhưng sao cô Hưng như nghệt lại, không nói được gì cả, chân như chôn xuống đất, nước mắt chảy dài...

— Hưng ! Hưng ! Gì đó con ? Sao lại khóc ?

Hưng hoàn hồn, thì ra má đã lên, Hưng trở ra ngoài, cô gái đang cúi xuống bế Minh lên tay và hôn vào má Minh. Hưng lắp bắp :

— Má... má... má... mẹ mình bắt em Minh !

Rồi như có một động lực huyền bí thúc đẩy, Hưng băng mình ra ngoài hiên hét to tướng, má không kịp ngăn lại :

— Bắt cóc ! Bắt cóc !!! Minh ơi !

Cô gái nhìn vào, ánh mắt tươi lên mỉm cười chào má :

— Kla chị ! Em tìm nhà mãi, may có cháu Minh chơi ở hiên mới biết đấy.

Ơ kla ! Hưng sao níu áo dì ? Buông ra nào ? Cái gì mà bắt cóc ?

Hưng sửng người khi nghe má bảo :

— Hưng ! Buông áo dì ra con. Dì Hảo đấy mà. Con quên rồi ư ? Gớm ! Mới có bốn năm chị theo anh vào đây, cháu xa dì mà đã quên rồi đấy. Hồi ấy Hảo mới 17 tuổi, chóng quá !

Dì Hảo bẹo má Hưng, âu yếm nói :

— Cháu Hưng lớn quá ! Dì cũng nhận không ra. Sao ? Cái răng sún dạo nào đã mọc chưa ? Còn sợ ma hết ? Thế chứ Hưng tưởng dì là mẹ mình thật đấy à ?

Hưng dí chân xuống đất, mặt, tai đỏ bừng như ông Bền say rượu. Chú bé bẽn lẽn nói :

— Cháu cứ ngỡ...

— Ngỡ thế nào ? Ừ, dì bắt em Minh thật đấy chứ !

Má cười, đỡ lấy giỏ cam trên tay dì :

— Vâng, chị cho Hảo đấy. Minh hư lắm cơ, đòi ăn cả ngày, hết kẹo là đến bánh, sún răng rồi kla, xấu chưa ? Thôi dì Hảo ở đây chơi vài tuần khi về Nha Trang lại thì bế cháu, theo mà nuôi. Cháu không Minh ?

Cu Minh lắc đầu, nũng nịu :

— Không ! Minh ở nhà với má cơ !

Có tiếng xe dừng ở cổng. Tất cả đều quay ra. Trong lúc má và dì Hảo mỉm cười, Hưng và cu Minh cùng reo lên :

— A ! Ba về ! Ba về ! ●

Lai-rai cùng với TUỔI-HOA
Trước là Vui-Học sau là Học-Vui.

★ Hoàng-đăng-Cập

CHUYỆN ÔNG GÀN

Có một ông nọ bị đời nhiech là ông gàn. Nhưng «Mắc tiếng» gàn mà tự nghĩ không có điều gì gàn, thì ông gàn cho là đời nói càn, không để ý đến. Nhưng sau thấy vợ rầy rứt, vì ông chồng gàn mà bà vợ cũng bị giễu là bà gàn, nên muốn tìm người hỏi xem mình gàn về nỗi gì. Một hôm dạo sơn thủy, gặp một ông cụ ở trên một ngọn núi cao, bèn đem câu chuyện ra hỏi.

Ông cụ hỏi :

— Thế anh có hay nói chuyện đạo đức không ?

Ông gàn đáp :

— Thưa cụ, có.

— Thế là một tội gàn rồi ! Vì người ta đều nói chuyện lợi danh, sao anh lại nói chuyện đạo đức ?

Ông cụ lại hỏi :

— Thế có tròn không ?

— Thưa cụ không, chán tất phải bánh chưng ra góc mới được.

— Thế là hai tội gàn rồi ! sao người

ta tròn như cây gỗ, lăn đâu cũng được mà anh lại bánh chưng ra góc cho chướng đời.

Ông cụ lại hỏi :

— Thế anh có hay ngâm thơ không ?

— Thưa cụ có.

— Thế là ba tội gàn rồi ! Đời bây giờ người ta tranh nhau vì miếng ăn giết nhau vì đồng tiền, nghĩ nát óc về cách cướp ăn, vét tiền mà anh ngồi ngâm thơ thì sao hợp thời được. Cái gàn của anh ở đấy chứ ở đâu. Anh phải biết phạm trái với đời là gàn dẫu mình phải mười mươi cũng mặc. Nhưng thôi ! Sẵn tiền đây, anh có bán cái gàn ấy, lão mua.

— Thưa cụ, nếu thế là gàn, thì cái gàn ấy bao nhiêu tiền cháu cũng không bán. Muốn tạ cụ có lòng chỉ giáo, cháu lại xin ôm cái gàn này về nhà».

Chuyện gàn trên đây tựa là «Ông gàn» của Ngô Bỉnh Giặc in trong Việt Nam thi văn hợp tuyển của Dương Quảng Hàm trang 199 nghĩa là thuộc vào chương trình Việt Văn của các bạn đây !

Thú thật với các bạn, tôi mà có được ba cái gàn trên của ông gàn đó thì một triệu đô la tôi cũng không thèm bán chớ đừng nói vài đô la!

Riêng các bạn đọc giả Tuổi Hoa, các bạn cũng mắc một tội gàn, các bạn biết không? Tại sao các bạn không mua những tờ báo in hình gái «mặc áo quần thiếu vải», đăng những chuyện tình hấp dẫn mà lại mua báo Tuổi Hoa? Nhưng tôi có «sẵn tiền đây» bạn «có bán cái gàn ấy» hôn, tôi xin «mua»?!

Ý NGHĨA CỦA CHÉN NƯỚC MẮM TRONG MÂM CƠM

Đó các bạn thấy một mâm cơm gia đình nào mà lại thiếu chén nước mắm để ở giữa mâm. Bạn có khi nào nghĩ đến ý nghĩa của chén nước mắm ấy không? Cái chén nước mắm hết sức tầm thường ấy bữa nào mà thiếu đi thì có lẽ bữa cơm sẽ trở nên vô cùng nhạt nhẽo phải không bạn?

Nhưng chưa chắc có người nào thấy rõ ý nghĩ của chén nước mắm đối với dân tộc Việt Nam bằng ông A. Pajji một người ngoại quốc đã sống trên đất nước Việt Nam hơn hai mươi năm. Ông A. Pajji viết:

Có lẽ ý thức về cái tinh thần cộng đồng sinh hoạt ở nơi người Việt được thể hiện rõ trong chén nước mắm đặt giữa mâm cơm. Mắm là món ăn phổ biến, có nhiều sinh tố, còn là thức ăn căn bản của mọi gia đình Việt Nam. Những người Việt Nam khi sống ngoài đất nước mình, bao giờ cũng tưởng nhớ tới nước mắm một cách thấm thiết. Chén mắm không bao giờ thiếu trong các bữa ăn, hay nói cách khác là nó không thể thiếu được. Mọi người ngồi chung mâm cơm đều chăm thức ăn trong chén mắm ấy như cùng gắp

nhau ở trong một niềm hòa đồng. Những người trí thức tân học Việt Nam có thể cho rằng lối ăn như vậy không phù hợp với vệ sinh, và họ vẫn có lý lẽ đề mà chỉ trích, nhưng khi nói thể họ đã đơn giản sự việc một cách vội vàng, cơ hồ như họ quên mất cái phần tinh thần sâu xa, nguyên khởi ở trong sự việc»

(Người Việt Cao Quý bản dịch của Hồng-Cúc).

Phải sống trên đất nước này lâu như ông A. Pajji và với tư cách một người bạn thì mới thấy được như vậy, chứ với tư cách một tên thực dân thì còn lâu! Một chén nước mắm tầm thường mà còn có ý nghĩa cao cả như thế thì với những việc khác to lớn hơn thì còn cao cả như thế nào nữa!

Một dân tộc đã từng «thà làm quý nước Nam không thêm làm vương đất Bắc» đâu có dễ gì chịu khuất phục dưới bất cứ một bạo lực phi nhân nào!

TẠI SAO CHÚNG TA NÓI ĐƯỢC?

Chắc các bạn trả lời ngay: Tại vì chúng ta có miệng. Ô! Rất có lý! Trời sanh ra miệng để... nói, để... để... la, để... những nhẽo và nhất là để... ăn. Những điều này thì các bạn rõ quá rồi, ai mà hồng biết!

Đùa các bạn một tí cho vui, bây giờ chúng ta hãy cùng nhau «nghiên cứu»!

Chúng ta nói được (hay hét được) là nhờ cái luồng không khí phát suất từ phổi ra ngoài. Luồng không khí này làm rung động những sợi dây thanh âm. Những sợi dây này là những bắp thịt nhỏ căng giữa sự giáp trạng và sụn hình chóp trong phần trên của thanh quản (họng).

Chính nghị lực chúng ta điều khiển những sợi dây thanh âm này.

Khi bạn muốn phát âm (hay muốn nói), những dây thần kinh của thanh quản điều khiển các sợi dây thanh âm co lại đến lúc chúng ta có thể phát âm theo ý muốn. Nếu các bắp thịt bị căng càng nhiều thì giọng nói lại càng cao.

Chính những lỗ bao thanh quản đã tạo cho giọng nói một âm sắc chính xác. Các lỗ này là: yết hầu (cổ họng) miệng, ngực và các ống dẫn ra đằng sau của mũi.

Như thế miệng chỉ là một phần tử bổ túc cho giọng nói được đúng mà thôi, chứ không phải là nguồn gốc giọng nói.

TẠI SAO ÁNH SÁNG MẶT TRỜI NÓNG

Ánh sáng mặt trời còn một tên khác có vẻ thông thái hơn: đó là *bức xạ*. Bạn nên nhớ có nhiều loại bức xạ: *ánh sáng* là một loại bức xạ, *nhiệt* cũng là một loại bức xạ!

Mặt trời sản xuất đồng thời vừa ánh sáng, vừa nhiệt.

Khi chúng ta vừa thấy ánh sáng mặt trời, thân thể chúng ta cũng cảm thấy nóng luôn vì nhiệt chính vì thế, chúng thường nói: «ánh sáng mặt trời nóng quá!»

TẠI SAO CÁC CON CHÓ LÚC LẮC ĐUÔI

Nhiều bạn tưởng khi một con chó lúc lắc đuôi là lúc nó bằng lòng hay khoái một điều gì. Hoặc khi một con vừa lúc lắc đuôi từ phải sang trái vừa tiến đến gần một con chó khác là lúc nó cảm thấy có cảm tình và muốn làm bạn với con chó kia.

Tất cả đều sai lầm. Một nhà thông thái đã khám phá được vì sao các con chó lúc lắc đuôi sau khi đã nghiên cứu cẩn thận các thói quen của chó. Theo nhà thông thái này, con chó *hay lúc lắc đuôi vì chó thích điều khiển, chỉ huy*. Nếu một con chó tới gần một con chó khác với một vẻ thân thiện vâng lời, chúng sẽ trở nên bạn hữu ngay, trái lại, nếu với một vẻ làm «anh chị» thì chắc chắn không sớm thì muộn sẽ có một trận thư hùng «chó» xảy ra.

Chó có một «đức tính» hay quá phải không bạn? Ta thường dùng tiếng «đồ chó má» để chửi những bọn lưu manh, đều giả, như thế oan cho loài chó quá!!!

Nếu nhiều người Việt Nam như: Kiều công Tiễn. Trần Ích Tắc, Lê Chiêu-Thống... chỉ cần tập được cái tính thích chỉ huy, chủ động không chịu nô lệ như loài chó thì cũng đủ đỡ khổ và đỡ nhục cho dân tộc Việt-Nam lắm rồi!

Trong tài liệu tôi dùng để viết đoạn này không có ghi tên nhà thông thái biết được tại sao chó lúc lắc đuôi. Vậy, một lần nữa quí vị các bạn nào biết tên nhà thông thái đó xin mách giúp, tôi xin thành thực cảm ơn trước.

TIA LASER LÀ GÌ?

Laser là một trong những phát minh khoa học quan trọng nhất của loài người trong những năm gần đây. Đó là một nguồn ánh sáng đặc biệt được tạo thành bởi ánh sáng đơn sắc đỏ và các tia hồng ngoại vô hình. Có nhiều loại laser đã có thể tạo thành một nhiệt độ cao tới 8.000 ° Celcius ở nơi chùm tia sáng chiếu vào. Laser còn có một tính chất hết sức đặc biệt khác: laser có thể sản xuất ra những tia sáng song song chiếu đến

tận những nơi xa vời ở địa cầu. Người ta có thể dùng laser để chiếu sáng một núi lửa trên cung trăng. Vết sáng có 15 Km đường kính.

Laser được cấu tạo bởi một viên hồng ngọc. Viên hồng ngọc này được đẽo thành hình trụ có 5m bề dài và 1/2m đường kính. Hai đầu hình trụ coi như là hai kính song song bị một lớp bạc bao phủ. Diện tích hai kính này nhỏ hơn phân nửa centimét vuông. Ở giữa mỗi kính, có một khe hở thật nhỏ để một chùm tia sáng tập trung có thể đi qua. Viên hồng ngọc hình trụ được một ngọn đèn chớp có hình dáng như một bồ-bin bao phủ hoàn toàn và chính ngọn đèn chớp này đã làm viên hồng ngọc nhiễm ánh sáng xanh nhiều lần trong một giây đồng hồ. Lúc bấy giờ, các nguyên-tử cơ-rôm (chrome) trong viên hồng ngọc sẽ phóng ra những quang-xạ (bức xạ sáng) có cường độ khổng lồ.

Về phương diện quân sự, laser có thể « hạ » phi-cơ hay vệ-tinh bằng cách làm tê liệt các máy điện tử. Đúng là tia sáng giết người.

Nhưng laser sẽ vô cùng ích lợi nếu loài người biết sử-dụng nó với mục-đích hòa bình chẳng hạn như trong các cuộc mổ xẻ, trong các thí nghiệm phân tích hóa học v.v...

CÓ BAO NHIÊU CON THÚ TRÊN ĐỊA CẦU ?

Ta không thể nào đếm được có bao nhiêu con thú hiện diện trên địa cầu. Bạn hãy tưởng tượng làm sao mà đếm được hết những con thú sống trên mặt đất, những con cá sống dưới biển cả và sông ngòi, những con chim, con sâu, những con vật bò sát, những con vật nhỏ, thật nhỏ mà loài người không thể thấy được! Đếm

từng con thú không được, các nhà thông thái tìm cách đếm từng loại. Hai con thú thuộc về một loại khi nào chúng có những tính chất giống nhau. Chim đỏ cổ, chim sâu, chim bồ nông đều là chim nhưng chúng thuộc về ba loại khác nhau: loại chim đỏ cổ, loại chim sâu, và loại chim bồ nông.

Người ta đã đếm 8700 loại chim và 4500 loại có vú. Giống sâu bọ là loài thú có nhiều nhất trên địa cầu. Theo các nhà thông thái, hiện giờ người ta khám phá được 700.000 loại sâu bọ khác nhau.

Nếu kể thêm số các loại cá, loại bò sát và tất cả các loại khác thuộc về loài thú, bạn sẽ đếm được có tất 900.000 loại khác nhau trên địa cầu.

Bạn nên nhớ loài thú là loài có con nuôi bằng sữa mẹ.

LỊCH SỬ KHOA HỌC VÀ KỸ-THUẬT CỦA LOÀI NGƯỜI

(tiếp theo)

A) Khoa học thuần túy (toán, lý hóa, thiên văn)

SAU THIÊN-CHÚA GIÁNG SINH

Năm 25.— Địa lý Strabon.

Năm 100.— Hình học Menelaüs (hình học thuộc về hình cầu)

Năm 150.— Ptolémée: vũ trụ nguyên thủy luận và quang học.

275.— Diophante: Đại số.

410.— Olympiodore: thuật luyện đan

498.— Aryabhata (Ấn Độ): qui tắc tam suất và số π (pi)

629.— Brahmagoupta (Ấn-Độ): phát minh số zéro.

840.— Al Kharifmi giải những phương trình bậc hai và lập bảng sin.

980.— Abd-el-Rahman (903-986) lập danh sách các «ngôi sao cố định»

1150.— Địa lý Cordonan Al Edrisi (1099-1175)

1152.— Vitello : sự khúc xạ.

1269.— Pérégrinus : các cực từ học

1300. (độ chùng) : Raynond Lulle khám phá axit nitric và axit sulfuric.

1340.— Buridan : định luật về quán tính

1390.— (độ chùng) : Albert de Saxe : Khái niệm về trọng tâm.

1450.— Nicolas de Cuse (1401-1464) tự định chuyển động của địa cầu.

1500.— Nicolas Copernic (1473-1543) quan sát một cuộc nguyệt thực và nhờ đó suy ra lý thuyết về sự xoay vần của các tinh tú (lý thuyết Copernic)

1505.— Léonard de Vinci (1452-1519) viết sách khảo luận về cơ học và quang học

1537.— paracelse (1493-1541) khám phá an-ti-mon (kim thuộc thường dùng để đúc chữ in)

1545.— (độ chùng) fferômô Cardan và Scipione del Ferro giải phương trình bậc ba

1569 — J.B della Porta : quang học (định luật về phòng tối)

1575.— Maurolycus phân tích quang phổ mặt trời và Tycho arahé viết sách thiên văn.

(Còn liếp)

Tôi xin nhắc lại, những năm ghi trên đây là những năm đầu tiên.

Đính Chính : Trong T.H.L.R số 68, trang 35, bên trái, hàng thứ sáu, từ dưới đếm lên 100 tỉ xin sửa lại : 100 triệu triệu ; cũng bên trái hàng thứ nhất, từ dưới đếm lên ; một tỉ xin sửa lại một triệu triệu. Xin thành thực cáo lỗi các bạn.

Hoàng Đăng Cáp

Câu chuyện dòng suối

Con suối nhỏ đi qua miền cát bỏng
Người lữ hành đánh mất những ngày
Nên người mãi đi tìm vũng tuổi ^{xanh} mộng
Mà hành trang là nỗi ^{âm} nhớ thăm

Người đi mãi trong vùng chiều sa mạc
(Sa mạc cuộc đời thì lắm chua ngoa)
Nên tay trắng đưa che vùng nắng chói
Thì bao giờ cho mát ngọt màu da

Người nức nở đi tìm hoài âm ^{độ} đều
Mà từ lâu chim nhỏ chết trong hồn
dòng suối nhỏ cũng buồn thối chảy
cho người thêm tha thiết ^{nữ} đáng mi con

Từng hạt cát chôn sâu vào da thịt
Người cúi đầu chạy trốn bóng hoàng ^{hôn}
Miền ốc-đảo, dòng suối hiền thơm mát
Như niềm kiêu-sa mớm gọi linh hồn

Người gục xuống giữa biển chiều ^{thắm} xanh
trời bao la và biển cũng bao la
từng cơn trốt kéo về vùi thê xác
Người âm-thăm đón đợi phút chia xa

vùng ốc đảo có dừa xanh trái ngọt
Con suối hiền đám lá cũng xanh um
Bỗng mọc dậy trên chỗ nằm lữ-khách
tiếng chim ca cũng vọng đến ân cần

và từ đó những người tìm tuổi mộng
qua biển đời nóng rát những chua-cay
đều bắt gặp trái hiền và suối ngọt
của vùng đời yên nghỉ ở nơi đây.

Có ai biết linh hồn người lữ khách
đã thiết-tha gieo giống trái thơm lành
và đã khóc cho xanh dòng suối nhỏ
Cho cuộc đời thăm lại tuổi thơ xinh

QUANG THI
(nhóm thoại ca)

Tình Chị Em

MẤY hôm nay nhà Hậu bỗng nhộn nhịp hẳn lên...ai cũng bận rộn với công việc: Ba thì loay hoay với những chậu kiềng đang trước nhà. Anh Huy thì cặm cùi sơn lại mấy cánh cửa. Mẹ và chị Hằng thì lo trang hoàng nhà cửa. Trông căn nhà nhỏ bé của Hậu lộng lẫy hẳn lên. Trong nhà, nét mặt ai cũng in rõ vẻ hớn hởi, tươi vui. Ba không còn hay gắt gỏng như mọi ngày nữa, mẹ cười luôn miệng và chị Hằng thì tỏ vẻ sung sướng nhất... Hậu chẳng hiểu tại sao lại có sự thay đổi bất ngờ này. Nhiều lần Hậu định hỏi mẹ, nhưng mẹ bận rộn suốt ngày nên Hậu chẳng nói chuyện gì với mẹ được cả. Còn ba thì Hậu...sợ lắm. Ba không chiều Hậu như chị Hằng, không săn sóc Hậu như mẹ mà mặt ba lúc nào cũng nghiêm nghị làm Hậu phát sợ....

— Hậu ơi!

Nghe tiếng mẹ gọi, Hậu vội vàng chạy vào nhà. Mẹ và chị Hằng đang ủi quần áo. Trên bàn bày la liệt những vải vóc và quần áo mới thật đẹp. Hậu tò mò hỏi:

— Quần áo của ai mà nhiều thế hở mẹ?

— Của chị Hằng đấy!

Vừa trả lời mẹ vừa mở gói lấy ra một cái áo đầm màu hồng. Mẹướm thử lên người Hậu:

— Con mặc thử cho mẹ coi có vừa không nào...

Mặc áo xong, Hậu nhìn vào tấm gương ở tủ. Hậu thấy mình đẹp hẳn lên trong chiếc áo mới. Chị Hằng buột miệng khen:

— Hậu mặc áo này trông xinh tề.

Hậu nũng nịu hỏi:

— Bộ sắp có lễ gì hay sao mà mẹ may cho chúng con nhiều quần áo thế hở mẹ?

Mẹ khẽ mỉm cười:

— Chúa nhật tới là đám cưới của chị Hằng, con chưa biết sao?

À, thì ra thế. Thảo nào mấy hôm nay chị Hằng có vẻ...người lớn lắm cơ, chị chả thèm chơi bán hàng với Hậu như mọi khi nữa...Hậu nhìn chị thật lâu như dò xét, làm chị Hằng đỏ mặt cúi

gằm mặt xuống, Hậu thấy chị thật xinh. Hậu cầm tay chị, lắc mạnh :

— Chị không thích ở nhà với em nữa sao ? chị Hằng ?

Chị Hằng vẫn e lệ cúi mặt xuống không trả lời. Mẹ gạt ngang :

— Cái con bé này hay nhỉ ? có đi chơi cho mẹ làm việc không ?

Hậu tiu nghỉu nhìn mẹ, nhìn chị rồi lủi thủi ra ngoài sân...

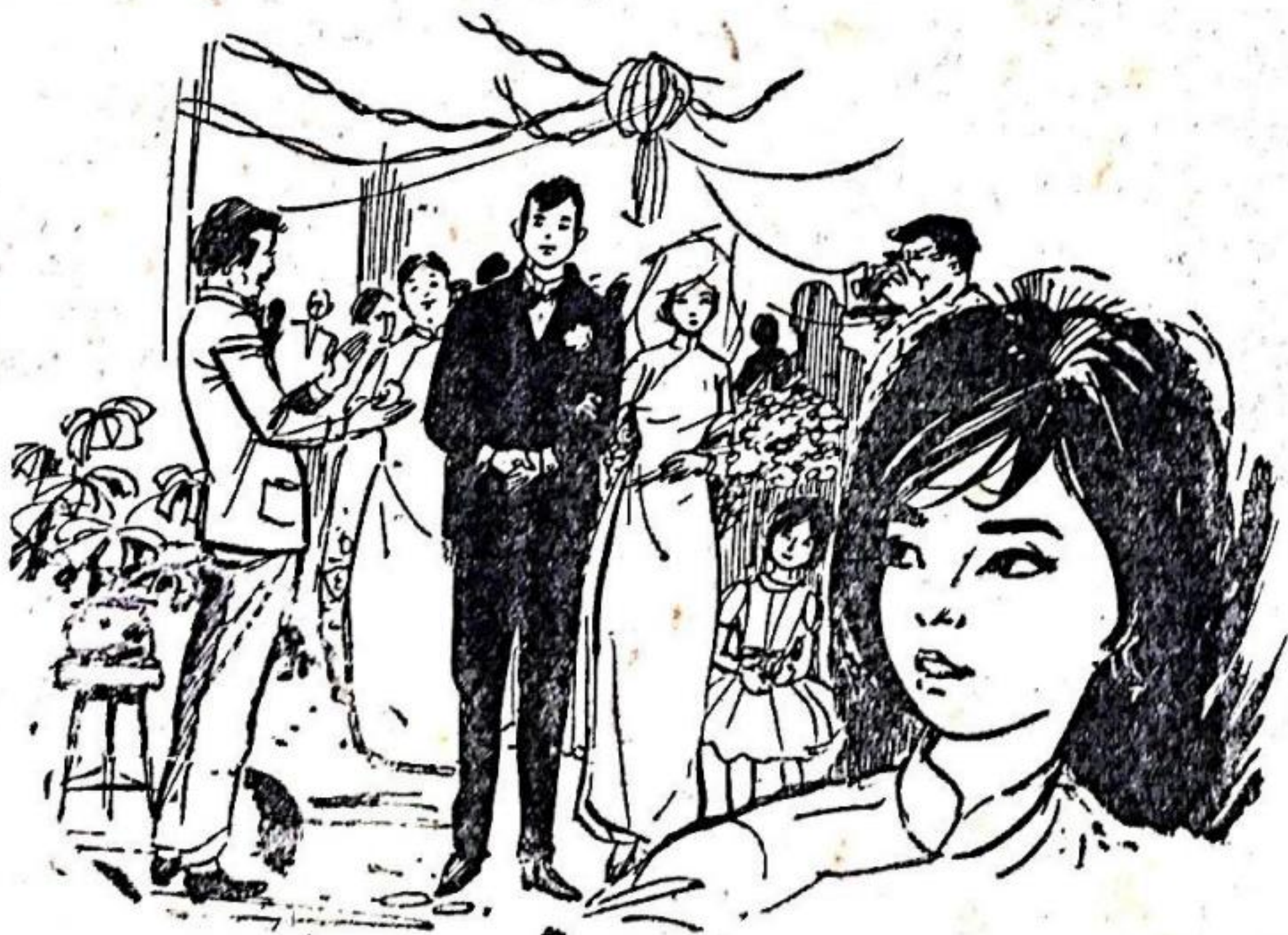
* * *

Hôm nay nhà Hậu đông người quá. Các bác, các chú đến đông đủ cả. Họ đến để ăn mừng đám cưới của chị Hằng đấy.

Hậu được mẹ mặc cho cái áo đầm mới, đẹp ghê lắm, nhưng Hậu chẳng thấy vui tí nào. Mọi người không một ai để ý tới Hậu cả, họ còn mãi chưng diện cho đẹp để tiễn chị Hằng về nhà chồng. Hình như ai cũng sung sướng cả,

chỉ riêng Hậu là buồn thôi, nên Hậu lủi thủi một mình ở ngoài vườn ngay từ sáng. Hơn nữa, Hậu thấy mình bị lẻ loi giữa cả một rừng người —... Có tiếng còi xe hơi kêu inh ỏi đằng trước nhà và tiếng xôn xao từ trong nhà vọng ra làm Hậu phải chú ý !

— Nhà trai đã tới rồi kìa ! Cô dâu đâu ra đi... Hậu tò mò ngó ra đường : một hàng xe hơi đủ cỡ bóng loáng đậu sát bên lề đường... Vừa lúc đó chị Hằng cùng anh Minh bước ra. Cả hai anh chị hôm nay đều diện đẹp cả. Chị Hằng đội vòng hoa trắng thật đẹp và anh Minh mặc bộ đồ lớn trông thật hách... Thì ra chị Hằng về nhà anh Minh. Tự nhiên Hậu cảm thấy ghét anh Minh vô cùng. Mọi khi, mỗi lần anh Minh tới chơi, anh Minh hay cho Hậu thật nhiều kẹo, nên Hậu quý anh Minh ghê lắm... Thế mà bây giờ anh Minh dám cả gan dẫn chị Hằng của Hậu đi chỗ khác, Hậu không tức sao được ?

Chị Hằng và anh Minh lên một chiếc xe đẹp nhất, xe kết đầy hoa trắng và rồi chiếc xe lướt đi...

Thôi rồi. Từ nay Hậu sẽ xa chị Hằng, sẽ mất chị Hằng vĩnh viễn. Chị Hằng đã về nhà người khác để một mình Hậu ở lại nhà. Hậu sẽ chẳng còn ai để chịu đựng nữa... và rồi anh Huy sẽ bắt nạt Hậu, lúc đó đâu còn chị Hằng để chị bệnh, vực Hậu nữa? Trời ơi! Hậu sẽ khổ sở biết chừng nào?...
— Hậu ơi! Hậu đâu rồi?

Hậu nghe rõ tiếng gọi hốt hoảng của mẹ nhưng Hậu vẫn ngồi im không trả lời. Nước mắt Hậu chảy xuống má từ hồi vào Hậu cũng không hay

Vừa lúc mẹ tìm thấy Hậu, mẹ ngạc nhiên hỏi:

— Ô kìa! sao con lại khóc thế?

Nước mắt Hậu lại được dịp trào ra, Hậu ghen ngào:

— Con nhớ chị Hằng quá mẹ ơi!

Mẹ chớp mau đôi mắt và ôm Hậu vào lòng, vỗ về:

— Không sao đâu con! Tội nghiệp con thôi! Có thế mà cũng khóc... Chị Hằng đi rồi mai kia chị lại về với con đấy chứ! Thôi vô nhà với mẹ không nắng...

Hậu lặng lẽ theo mẹ vào nhà. Căn nhà vắng vẻ lặng lẽ lại càng gợi sự nhớ thương của Hậu. Hậu vụt ôm lấy mặt khóc tức tưởi...

Phương-Thu — Nhật-thương

Tháng Năm Sinh-nhật

Mười lăm tháng năm trôi dần
trên tay

Hạ trắng này đây cô bé tuổi đầy
Sinh nhật không hoa không đèn

Cô bé buồn nghe mắt bỗng cay cay
không bánh

Chỉ có mình tôi một ngọn nến trắng
Cháy thật thắm sâu trong bóng
mắt đen

Nửa đêm gió im và sao cũng vắng
Cô bé tủi thầm hỏi nhỏ bóng đêm

Sinh nhật của mày vui không đêm
nhỉ

Có giải sao đêm cháy đỏ làm đèn

Và nàng mây bay về đan áo lụa
Thêm ánh trăng vàng làm nụ hoa
đêm

Tháng năm trở về trên tóc tuổi hạ
Cô bé âm thầm nghe nến trắng ca
Bài hát dịu dàng ôi thương chi lạ
Cô bé mỉm cười mà mắt vắng xa

Ngọn nến cháy buồn nhỏ giọt nước
mắt

Sinh nhật cô nàng sao chỉ có tôi
Ánh sáng vờ vàng hờn trên khuôn
mặt

Ôi nụ cười nàng héo ứa trên môi

TRÀM VI

— Ba người hãy ở đây. Tôi sẽ mở cho nước tràn vào trong này. Khi nào nước dâng đầy phòng hãy kéo cái chốt mở cửa rồi dắt nhau ra ngoài biển. Nhớ điều khiển cho khéo rút bấm ở trước ngực để khỏi phóng lên mặt nước và luôn luôn bám sát lấy nhau. Khi ra ngoài rồi nhớ đóng cửa lại. Tôi sẽ bơm hết nước ra rồi đi đặt bom ở cầu thang máy. Ba người cứ đứng yên chờ tôi bên ngoài. Xong việc tôi sẽ theo ra bằng lối này. Hiểu rõ chưa?

Bọn Khôi Việt đứng thẳng người như những phổng đá, câm lặng vì quá xúc động hồi hộp. Thầy Phong sập cửa và nước từ một lỗ "van" dưới chân bắt đầu vọt vào.

Nước lên tới đầu gối, Việt mới hoàn hồn nhìn lại. Qua vách kính, Việt thấy thầy Phong đang đập phá những máy móc trong phòng Trung ương.

(Còn tiếp)

Trương-Son

- SẼ PHÁT HÀNH VÀO CUỐI THÁNG 5.

CHÚ THỎ ĐẾ BÍCH-THỦY

- Cuốn Sách đầu tiên của :

Tủ sách TUỔI HOA

Một tủ sách của những Tuổi Hoa ưu tú.

ANH-HUY

292, Phan-thanh-Giản, Saigon xuất bản

ĐANG còn ngồi học bài sử thì anh Hải tay xách một cái bị đi vào, Hương bỗng-ngỡ nhìn cái bị trên tay anh, Anh đi hồi sáng tám giờ, bây giờ là mười giờ, thấy Hương chăm chú nhìn, anh hỏi:

— Nhìn gì mà dữ vậy cô ? ba mẹ đâu ?

Hương trả lời mắt vẫn không rời anh :

— Ba mẹ qua nhà bác Phán đánh tổ tôm, còn Hùng và Danh đi phố với chị Hạnh.

— Sao Hương không đi phố ?.

— Anh không biết Hương trông nhà và học bài sao, à ! mà cái gì anh cầm trong tay vậy ? cả cái bị nữa .

Anh Hải cười bí-mật

— Anh đồ Hương, nói đúng thì... anh cho cái này hay lắm.

Hương đoán mò :

— Ồi hả anh.

— Sai bét.

— Vậy thì... trái cóc hái nhà cô Minh.

— Sai nữa.

— Me chua.

Anh Hải la lên :

— Trời ơi ! mùa này làm gì có me cô bé.

— A... A... Thôi Hương chịu.

— Anh Hải đến ngồi bên Hương, để cái bị xuống và soạn các thứ ở trong ra, Hương ngỡ ngàng :

HỚT TÓC

— Ô ! Toàn là đồ nghề thợ hớt tóc, sao kỳ vậy anh ?.

Anh Hải lấy quyền vớ của Hương quạt quạt :

— Hương biết không, anh có quen một người thợ hớt tóc, sáng nay anh đến nhà anh ta chơi, anh ta bày cho anh cắt tóc, sau hai giờ học, anh thí-nghiệm cho đứa cháu của anh ta, kết-quả...

Hương ngắt lời :

— Kết quả cậu bé kia có một cái đầu trọc lóc.

— Hương chỉ nói tầm bậy, kết quả là cái đầu của đứa cháu anh ta thật đẹp

Hương nhìn anh:

— Anh tài thế cơ à.

Anh Hải vênh mặt tự-đắc

— Lẽ dĩ nhiên, ngồi nói chuyện tí xiu, anh gả anh ta và mượn được bộ nghề hớt tóc này, anh ta có hai bộ lặn. Rồi anh Hải đứng dậy.

— Đây giờ Hương ra đây anh hớt tóc cho

— Ô Kìa! Hương đâu có là con trai, với lại tóc Hương dài kìa mà.

— Thế Hương không muốn có một má tóc "demi garçon" à?

Hương lắc đầu:

— Còn lâu.

Ba mẹ và Hùng, Oanh vừa về đến nhà. Thấy những đồ vật trên bàn ba hỏi:

— Cái gì vậy Hải?

— Đồ nghề cắt tóc ba ạ.

Mẹ đến cầm lên nhìn từng cái một và hỏi anh:

— Ở đâu con đem về đây, mà đem về làm gì đó?

— Mẹ khế la!

— Trời ơi! con làm gì biết hớt tóc.

Hương nói khích anh:

— Mẹ ạ! Anh Hải cắt tóc giỏi lắm kìa, chả thế mà...

Anh Hải nháy Hương, Hương nhìn thính, anh nói với mẹ:

— Con thấy mỗi tháng hai lần con và Hùng phải qua tiệm hớt tóc, nhìn mẹ lấy tiền mà đau lòng quá nên con học lấy và mượn đồ nghề về hớt cho thằng Hùng, bé Oanh đó mẹ. Và anh nói nhỏ với mẹ:

— Và con sẽ hớt tóc cho ba nữa.
Mẹ cười xòa:

— Con nói nghe có vẻ lắm, thế mà tiêu tiền như nước.

Ba cởi giày xong ngồi dựa người ra sau và hỏi anh:

— Con hớt có được không? nghĩa là xem cho đỡ đỡ.

Anh Hải cười.

— Cũng tạm ba ạ.

Rồi anh bảo bé Oanh:

— Oanh ra đây anh cắt tóc cho.

Oanh do dự, Hương dụ nó:

— Oanh tra có cái đầu con trai sao, thế mấy cái nơ chị mua cho vứt đi à?

Oanh nhìn anh Hải lắc đầu:

— Oanh không muốn cắt tóc đâu.

Anh Hải thất vọng xây qua Hùng:

— Thôi Hùng ra để anh hớt nhé, tóc Hùng cũng hơi dài rồi đó.

Hùng gật đầu:

— « Ô kê Salem ».

Ba mẹ và bọn Hương đều cười, Hương ngồi lại để chờ xem kết quả cái đầu tóc của Hùng ra sao. Một lúc lâu Hùng từ dưới nhà chạy lên, vừa thấy mặt Hùng, ba mẹ, Hương và Oanh ôm bụng cười lăn ra. Hùng không hiểu gì, Hương cố nhịn cười bảo:

— Hùng đi soi gương thì biết.

Bây giờ thì cái đầu của Hùng gần như trọc hết, chỉ còn ở trước một mảnh tóc, thằng Hùng đỏ cười đỏ khóc nói:

— Tại anh cắt gì đầu, cắt rồi sửa rồi cắt.

Ba vẫn còn cười. Anh Hải từ dưới nhà ôm đồ nghề đi lên, mẹ nhìn cười hỏi anh:

— Hải hớt tóc cho em cái gì mà kỳ vậy!

Anh Hải gái gái đầu, anh xin lỗi thằng Hùng:

— Tại anh vô ý một tí, thôi Hùng đừng khóc.

Hùng vẫn mếu máo:

— Biết thế Hùng nghe chị Hương cho rồi, Hùng nghe anh bảo với ba là được, bây giờ cái đầu Hùng...

Ba thôi cười mà nói:

— Giờ thì ba biết tài hớt tóc của Hải rồi đó, thôi Hùng nín đi.

Anh Hải đỏ dánh:

— Hùng xuống anh tắm cho, mai một anh đãi Hùng bốn châu ciné, ba châu kem «Huế».

Hùng càng tiếc rề:

— Thôi đi l, bây giờ Hùng có dám đi đâu nữa, đi để người ta cười à.

— Hùng tha lỗi...để anh đi mua thuốc xức tóc cho mau mọc về cho Hùng nhé.

Hùng gái đầu, bây giờ Hương Oanh mới nói:

— May không thôi Hương và lãnh lấy cái tài hoa của anh rồi và sẽ có một cái đầu như Hùng.

Mẹ nhìn lại đầu Hùng một lần nữa rồi mẹ nói:

— Hải cắt nốt mảng tóc kia luôn, để làm gì thêm kỳ cục.

Ba lắc đầu và cười, thương cho cái tài hớt tóc của ông con nghịch ngợm.

Ngay trưa hôm đó, anh Hải đem đồ nghề đi giả. Hương không biết anh có tả oán với người bạn kia không còn thằng Hùng thì không ngớt nhìn vào gương mà méo miệng và thở dài.

Hoài Hương

NGÀY PHÁT THƯỞNG TIẾP TRANG 18

Mãi suy nghĩ vẩn vơ. Hải đã về đến nhà từ lúc nào. Mẹ Hải tựa mình bên gốc cây trướng cá trước sân, nhìn Hải âu yếm vậy:

— Chiều nay sao con về muộn thế, ở sao mắt con đỏ hoe thế. Hải như sức tỉnh, Hải nói thăm,

ô hay mình đã khóc cho thời tuổi nhỏ. Bất giác Hải sà vào lòng Mẹ nức nở.

— Ô kìa, sao khóc thế con, có gì thế, nói cho Mẹ biết. Nhưng Hải không nói, nước mắt vẫn rơi...

Hương-Kim-Long.

MÁNH VƯỜN của

BÉ

TRINH-CHÍ

CÔNG VIÊN TUỔI NHỎ

Những công viên đều mang tên phẳng
phất
Khi chim muông kéo đến đỗ từng bầy
Tàn cò thụ vang lên ngàn giọng hót
Đón chào muôn du khách nhỏ thơ ngây

Vào buổi sáng có hoa tươi lá mượt
Rước mặt trời lên sưởi ấm công viên
Rồi hoa lá sẽ bắt đầu lả lướt
Nghiêng mình theo bao cánh bướm
thần tiên

Đến buổi chiều không gian tàn nắng
gắt
Hoa lá rung rinh khe khẽ thì thầm
Tiễn biệt ánh mặt trời đi an giấc
Đứng trông theo từng bóng trẻ mà
thêm...

ANH EM

Anh em hiền lắm ghê cơ
Không khi nào mắng em thơ bao giờ
Thương em vô bến vô bờ
Lại cưng em lắm nữa cơ bạn à
Anh không giận dỗi mắng la
*Bé My không nhẽo nhất nhà của
anh*
Riêng em cũng mực yêu anh
Yêu người anh lớn hiền lành cưng em.

HÃY TỚI

Nắng ấm lên rồi nắng đẹp ghê
Nắng lên sưởi ấm khắp đồng quê
Nắng ơi, tới chơi cùng em nhé?
Hãy đến bên em, em dắt về.

Ơ kìa có cả chú sơn ca
Và đàn bướm lượn lên muôn hoa
Hãy tới bên em, cả gió nữa,
Cả đàn ong nhỏ đang múa ca

Hãy tới cùng em, tất cả ơi!
Chúng mình cùng hát cùng đùa chơi
Cùng nắm tay nhau mang vui vẻ
và mang sức sống đến muôn nơi.

BÉ CHĂM HỌC

Tháng này bé đứng thứ ba,
Mẹ khen cha thưởng cả nhà đều cùng
Nói sao được nỗi vui mừng:
Gói cam gói bánh anh Hưng cho
nhiều.

Với con búp bê mỹ miều,
Bé sung bé sướng suốt chiều vui ca
Tháng sau hế gắng đứng ba,
Chứ không để bị lùi xa đến mười
Anh Sơn nhìn bé rồi cười
Gắng lên em nhé, chớ lười nghe không
Thưa anh em chẳng chạy rong,
Đề chăm lo học lấy công, kiếm quà

Vũ-Uyên

tròn. Vậy, giả như bây giờ có ai bảo chúng ta thế này : « các cô, các cậu ơi, đừng có nghịch nữa, phải ngoan ngoãn, đừng dẫu ngồi dẫu thì cho yên, chắc chắn chúng ta không thể nghe được. Thật thế, ai mà khuyên chúng ta cái câu ấy thì đúng là phản khoa học và phản cả tâm lý nữa, ai đời lại bảo những người luôn luôn ngứa ngáy chân tay phải đứng ngồi yên một chỗ !

Tuy nhiên, có một vài cái mà những « người nghịch » hay mắc phải là làm méo mó cái chữ nghịch đi, khi ấy những hành động méo mó đó được gọi là « nghịch ác » hay « nghịch hỗn ». Cả hai thứ nghịch trên đều là những tên gián điệp nguy hiểm trà trộn vào hàng ngũ « nghịch » để phá hoại, để bôi nhọ. Thật sự nghịch tốt lắm chứ, nó làm ta vui vẻ, quên mệt nhọc, phát triển trí thông minh, nhưng nghịch ác, nghịch hỗn và cả nghịch bậy nữa thì không thể nào chấp thuận được, ai mà nghịch cái kiểu ấy thì hết cả dễ thương, hết cả duyên dáng, hết cả đẹp. Bạn có muốn hết những thứ đáng yêu ấy không ? Chắc là không. Vậy thì đừng có nghịch ác, nghịch hỗn với lại nghịch bậy nhé.

Nghịch cũng phải đúng lúc và đúng chỗ mới đáng là cao thủ của làng nghịch, cũng như gia vị phải dùng đúng với món ăn ; mắm nêm dùng để chấm tằm ruột, ngon lắm, nhưng nếu bỏ một chút xíu vào ly nước đá của bạn, bạn có chịu được không ? Cũng vậy, những lúc cần phải nghiêm trang như nghe giảng bài chẳng hạn thì nếu có muốn nghịch cũng phải đợi lát nữa ra chơi đã, kẻo không những người khác sẽ chê chúng ta « què » không biết nghịch.

Chịu khó ngồi yên đọc những dòng này, chắc bây giờ bạn đã thấy... khó chịu, vậy thì bây giờ mời bạn nghịch đi, nghịch cho nó khoẻ vào cho nó bớt khó chịu. Nhưng lát nữa đi học, bạn lại phải chịu khó ngồi, yên đấy.

QUYÊN-DI

TRUNG TIỂU HỌC **TINH THẦN**

286, Lê-văn-Duyệt — SAIGON
Đ.T. 50.150

- TRUNG-HỌC : — Khai giảng các lớp đệ nhị cấp (có đệ tứ Pháp và Anh).

1 - 6 - 1967

- Khai giảng các lớp đệ nhị cấp (Đệ Tam và Đệ Nhị A-B)

3 - 7 - 1967

- TIỂU-HỌC : — Chỉ mở các lớp Nhất và Nhì do các nữ tu Dòng Mến Thánh Giá điều khiển

Khai giảng : **15-6-67**

TRUNG-TIỂU-HỌC **TRUYỀN-TIN**

(Lối vào Nghĩa-Trang Bắc-Việt)
Điện-thoại : 30.262

- TRUNG-HỌC : — Đệ Nhất Cấp.

Khai giảng : **1-6-67**

- TIỂU HỌC :

Lớp Hè **15-5.67**

KHAI GIẢNG NIÊN KHÓA **67-68**

3-7-67

Hộp thư Tuổi Hoa

- Chị Bích-Thủy và anh Trọng-Đức rất ngạc nhiên khi thấy bài của mình được đăng trong tuần san Măng Non số 4 và số 10 dưới hình thức «TRUYỆN NGẮN DO BẠN ĐỌC VIẾT». Đó là bài CƯỚP HỤT (Bích Thủy) và CÁ HÓA RỒNG (Trọng Đức). Hai bài này đã đăng trong Tuổi Hoa số 18 và 13.

Xin nhắc rõ rằng Bích Thủy và Trọng Đức là hai biên tập viên của Tuổi Hoa và không hề gửi bài cho báo nào khác.

- Vì sự lầm lẫn của người phát thư khi đánh dấu «đã qua đời» lên phong bì thư gửi cho em TRẦN THỊ KIM LIÊN (Đà Lạt), và trả về người gửi nên trong Tuổi Hoa 67, Tòa soạn đã loan một tin «vịt». Trong khi đó em Liên vẫn «phây phây» ở Đà Lạt và vừa gửi thư về đính chính. Thành thật cáo lỗi cùng em Liên và các em trong GĐTH.

GIA ĐÌNH TUỔI HOA

Đinh thị lệ hồng Hoa, Nguyễn thị Mỹ Huệ, Mai hữu Lâm, Trang Thùy, Nguyễn thị Nở, Khánh Minh, Lê thị Mỹ Khanh, Lê thu Hà, Đoàn Kim, Quỳnh Chi, Phạm hữu Dương, Vũ thị Dương, Nguyễn anh Tuấn, Nguyễn thị Ngọc, Thiên ngọc Huệ, Mỹ Lệ Linh, nhóm Duy Tân (Bình Dương), Trần mạnh Hùng, Hàn Uyên, Mai Hồng Trúc, Ngô văn Khoái Đặng thị Kim Thành, Nguyễn thị Sâm, M Bạch Yến,

BÀI NHẬN ĐƯỢC

Lê thanh Hà (6), Võ quang Long, Thiếu Hải, Quỳnh ngân, Đặng thị Minh Nguyệt, Duy Linh, Hà Ly Ly, Lê Hồng, Hồng Lệ Trang, Dương thị Chi, Trịnh giang Như, Phương thị Hoàng Lan, Mai hữu Lâm, Lưu xuân Hưng, Trang Thùy, Kiều ly, Hoa trần, Phạm mỹ Huệ, Dương mai Linh, Đào trí Nghĩa, Vũ Khuê Huyền (2), Khánh Minh, Thụy Thuyền, Lê uyên Phi, Đặng văn Phụng, Oanh (nhóm tình thương), Song Thao, Phước Khanh, Văn thị trọng, Thanh Hùng (nhóm Duy Tân) Hoài Linh Sơn, Hồng lệ Trang, Phan nhật Chiêu, Phạm hữu Dương Nguyệt Khanh (2), Bầy nai ngơ ngác, Mễ Khuê, Đặng long Như, Hồng lệ Trang, Công Khanh Thiếu Hải (TVĐ miền cát trắng), Xuân Nam, Thanh Thu, Đoàn Khánh, Thương đạo, Nguyễn hữu Tâm, Hải Phương, Trần quốc Đạt (2), Nguyễn thị túy Liên, Hùng Trọng, B.B., Thanh Sơn, Bổng Trầm, Thiên ngọc Huệ, Mai Dạ Thảo (2) Tường Hạnh (2), Thanh Lệ Hồng, Quang Phước, Trúc Vũ, Lê thị Ái Ly (2) Đặng thị Kim Thành, Linh Chi, Đắc Phước,

V.T.T.H. — Đã nhận được thi phẩm của các Bạn :

Trần xuân Lộc (2). Hoàng minh Tâm (2). Vũ Chinh (2) Châu quốc Hương (2). Duy Tịnh Lê xuân Quân (3). Dương Tử. Dạ vỹ Phương (3). Mỹ Loan. Hà giang Thủy (2). Bút nhóm Trang (3). Trầm ca Thế Dung (3). Linh Quyên trầm Ca. Hương thiện Hào (2). Dương Ngọc. Nguyễn Xuân (2). Hoa cô Đơn (2). Nguyễn Thiện. Jeannette Phi, Nhật Tảo Yên Ba (8) Nguyễn si Tuyết Huệ (2). Bầy Nai Ngơ Ngác. Lương tri (3). Liên Thanh. Khánh Linh.

Hoài Thảo. Hoài linh Tử (5) Thi văn đoàn
khôn n ặt học trò (9) Vũ Quân (4), Kiều
Lệ Trang (2). Đặng văn Phùng. hương
Phạm Kiều Loan (3). Ngọc Quỳnh
Giao. Thảo Nhi. Hồ thị Phước Lánh (2).
Diệu thi (2) Linh Vân (3) Thao Dương.
trâm Vi (2)

(còn tiếp)

GIẢI ĐÁP TRUYỆN TRANH Số 67

• Thủ phạm bị cáo đầu là Ông
Kiến Trúc sư Cần, nếu là Kiến Trúc
sư ông phải biết vẽ chứ không cần
nét vẽ phác của Bác Trần-Tâm. Lại
nữa ông Cần vẽ không phải lối Họa
Đồ. Mà ngôi nhà mát lại giống mái
nhà Thái Lan, Ai Lao hơn là mái nhà
Đại Hàn.

Sau đây là Danh sách các Bạn
đáp Trúng. Sẽ gởi Tuổi Hoa số 70 về
cho các Bạn.

— Nguyễn thị Hằng. Bích Thu. Đặng
thị Kim Anh. Bạch Huệ. Trần thị Minh
Tuyết, Nguyễn Mỹ Huệ, Hoàng Tiên.
Nguyễn văn Đức. Trác vũ. Thanh.
Nguyễn thị Hiền. Võ thị Kim Ngân.
Linh Tâm. Trần Vinh Thanh. Nguyễn
thị Ngọc Lan, Ngô sĩ-Thành. Nguyễn
văn Thuận. Nguyễn thị Minh Thu.
Nguyễn thị Bích Thủy. Nguyễn thị
Lụa. Nguyễn văn Tư. Hương Lan. Mai
viết Sơn Châu. Phạm văn Hữu, Nguyễn
phước Tuyết Vân. Nguyễn thị Tâm.
Ông văn Chiến. Nguyễn thị Bé Tâm.
Nguyễn Vũ Khiêm. Ai Ngọc Tâm.
Nguyễn thị Phương Anh. Minh Tâm
Phượng. Hoàng Hà. Nguyễn thị Ling
Giang. Ngọc Thái Bình. Phạm thị Thu
Nhi. Lan Thiều Dương. Nguyễn trần
Hiệp. Trần văn Hiệp. Trịnh Bạch Kim.
Trung sĩ Hạnh, Nguyễn Thiên Mẫn.
Phùng thị Loan. Đoàn Kim. Đỗ văn
Tài.

HOA Học Trò đã nở

ĐÓN ĐỌC TUỔI HOA SỐ ĐẶC BIỆT MÙA PHƯỢNG

phát hành ngày 1-6-67

- Trần ngập những cánh phượng
bốn phương, với sự góp mặt
của Hương - kim - Long, Tỉ
Tỉ, Vũ - Chinh, Chí - Nhi,
Trang - Vân và những cây bút
từng được bạn đọc mến chuộng.
- Gồm đủ truyện ngắn, truyện
dài, tùy bút; tiểu có, buồn có,
mơ mộng có, trong khu Vườn
Thơ từng bừng mở hội mùa hè.
- Các mục thường xuyên :
 - « TIẾNG CHUÔNG DƯỚI
ĐÁY BIÊN » của Trường-Sơn
đang hồi hấp dẫn.
 - « TUỔI HOA LAI RAI ». — Anh
Hoàng-đăng-Cấp giúp bạn
đọc mở rộng kiến thức.
 - « VIẾT CHO TUỔI TRĂNG
TRÒN ». — Quyên - Di tâm
linh với các bạn đôi tám.
- Tô điểm bằng những nét vẽ dễ
thương của hai họa sĩ : VI-VI,
Thiếu-Vũ.

**ĐỌC TUỔI HOA đặc biệt
mùa PHƯỢNG để hưởng
trọn vẹn những ngày HÈ
thích thú.**

TẠI SAO CẦN PHẢI CHÚ TRỌNG ĐẾN vệ sinh răng miệng?

– Chú trọng đến vệ-sinh răng miệng
tức là tăng cường việc bảo vệ sức khỏe.

Với ly tử FLUOR màu nhiệm

Perlón quyết tâm

góp công vào việc này.

Perlón

LÀ CHÌA KHÓA
MỞ ĐƯỜNG CHO CHIẾN DỊCH
DIỆT TRỪ SÂU RĂNG.

VN EXPRESS

GIÁ 7 đồng
Miền Trung và Cao Nguyên T. P. B.